

15. desember 1998

ORGAN FOR MENTAL, SOSIAL OG ØKONOMISK NYORIENTERING

Kr. 10,-

63. årgang

Nr. 19/20

VÅRT MÅL: Et fritt levende selvvirksomt samfunn
 VÅR METODE: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk
 VÅRT MIDDEL: Ny livsorientering bygget på Kristusimpulsen

MOTTO: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfunn. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie levende selvvirksomme samfunn.

Fra boka «Bibelen og naturvitenskapen» av B. D. Brochmann:

Før og etter den genetiske Kristus

Før Kristus, var verdens og menneskenes *skapelse* tilsynelatende et avsluttet hele. *Skaperen* er sluttet å arbeide og holder hviledag, og menneskenes livsbilde er noe endelig og absolutt og nedtegnet av Moses og profetene.

Fra og med Kristus er vi kommet inn i «*Det evige livs ord*», d.e. den evige skapelses befriende ord. Johs. brev 1, 5–6. Skaperen, Faderen, opphavet til alt er blitt «det levende ord» – Gud er ånd. Det er ånden inne i oss som er den allmektige og evige. Faderen, Skaperen, «arbeider inntil nå og jeg, sønnen, arbeider». Johs. 5, 17. Ingen har noensinne sett Gud som skikkelse, eller hørt Guds røst. Johs. 5,37 og Mat. 28, 3. Den som har sett menneskesønnen – han har sett Faderen. Johs. ev. 6, 36, 6, 40, 12, 45, 14, 9, 20, 29.

Før Kristus var jødernes verdensbilde og livsbilde således at deres «skaper» og «far» var et oppkonstruert fantasifoster, en livsløgn, og «far» til alle andre løgner, en «manddraper fra begynnelsen». Jfv. Johs. ev. 8, 44–45, som tydelig setter jødernes primitive gudsbegrep og hele den øvrige verdens molokkdyrkelse på plass, idet de jo tenkte seg Jahve som en blodtørstig gud som sympatiserte med menneskeoffringer i likhet med alle andre hedenske gudsfeststillinger og manddraper-religioner.

Fra og med Kristus er spiren lagt til å vokse bort fra forestillingen om en Gud som vil ha blod.

Anmerkning:

At det jødiske samfunn kom til å spille rollen som Guds «forsøkskanin» – eller som «Guds utvalgte folk», må bestemte

forklares på den måten at jødernes *Jahve* og hele livsbilde lå meget nærmere inn til det riktige, enn noe annet folks mytologi og teologi. Allerede det flate tak på jødernes tempel røper en annen «realistisk» livsorienteringstendens enn andre folks templer hvis skyskrapende tårn ubevisst vil flykte bort fra jorden, i den forestilling at jorden er en «jammerdal». Såvidt vi kan se læres der *intet* i det gamle testamente om livet hinsides død og grav, selv om Kristus allikevel har rett når han sier også om jødene at de dyrker de døde Gud. (Luk. 20,38.) Også mange andre karakteristiske trekk ved den jødiske mentalitet tyder på at jødene fikk visse fortrinn blant alle andre folk og nasjoner,

forts. side 3

Foredrag av Sverre Opsahl:

Livet er en helhet

Kjære venner!

Jeg vil få lov å åpne med et dikt av en nyorienteringsmann. Det er mange år siden han skrev noe, og han regnes vel helst ikke som nyorienteringsmann. Det er blitt sagt at han var en nasjonalist, og som nasjonalist er han vel også dyrket til dels. Det er Bjørnstjerne Bjørnson. Han har skrevet et dikt som heter:

Ære det evige forår i livet.

Ære det evige forår i livet, som allting har skapt!
Oppstandelsens morgen det minste er givet, kun former går tapt.
Slekt føder slekt, stigende evne den når, art føder art i millioner av år.
Verdner forgår og oppstår.

Intet så smått at ei finnes et mindre ingen kan se.
Intet så stort at ei finnes et større bortenfor det.
Krypet i jord – bjerge jo bygge det kan.
Støvet som før eller det skyllende sand, riker har grunnlagt en gang.

Uendelig alt, hvor det minste og største løper i ett.
Ingen kan skue det siste, – det første ingen har sett.
Ordnes lov bærer det alt i sin favn.
Frukt og behov føder hverandre; vårt savn møter det samledes gavn.

Evighets avkom og frø er vi alle.
Tankene har røtter i slektenes morgen; de falle, spørsmål med svar, fulle av sæd over den evige grunn; derfor deg gled, at du en svinrende stund økede evighets arv!

Bland deg i livsfryden, du som fikk være blomst i dens vår, nyde et døgn i det eviges ære i menneske-kår, yde din skjerv inn til det eviges verv, liten og svak ånde et eneste drag inn av den evige dag!

Hvem er du med tusene navn

fra de tusene tider og språk?
Du var favn for vårt evige savn, du var håp under fortidens åk.
Du var dødsangstens nattemørke gjest, du var livsgledens solrike fest.
Enn ditt billed vi vekslende danne, enn vi kaller ethvert åpenbaring, og enhver holder sitt for det sanne – til det brister i kvalfull erfaring.

Å, men vær hvem du vil, ti jeg vet, du er til som det evige rop i min sjel – det er deg! – etter rettferd og lys, etter seir for det ny's åpenbarede makt, det er deg – det er deg!
Alle lover vi ser eller skimte, og de

forts. side 6

God
jul

Godt
nyttår

Hilsen S.liv

Samfunnsliv

Sosialpsykologisk avis

Organ for folkebevegelsen
for ny livsorientering
(Tidligere Samfundspartiet)

Bertram Dybwad Brochmann
grunnlegger

Dag Ove Johansen
8200 Fauske
redaksjon

Grunnlagt
1931

Med i redaksjonen

Aase Brenne
Leilighet 203
5265 Ytre Arna

Astrid Strømme
Indre Sædal 16
50 44 Nattland

Anders Ryste
6150 Ørsta

Ved innbetalinger benyttes
Postgironr.: 0801 3 15 95 06
Bankgironr.: 3992.07.32589

Til alle våre venner innen Nyorienteringen

Som redaktør av Samfunnsliv, har jeg nå stått på i snart 33 år. Det er på tide at nye krefter og ny redaktør slipper til. Dag Ove som nå skal overta, er velkjent i spaltene. Han vil ellers være kjent fra Dagbladets «Kort og godt-spalte» og ikke minst fra sin Hjemmeside på Internett der det aller meste som trykkes i Samfunnsliv kommer med. Dag Ove har gitt ut flere bøker og brosjyrer. Nyorienteringen har han fått stifte bekjentskap med gjennom oppveksten. Hans far, Oberg Johansen, har i alle år vært med blant våre trofaste venner. Dag Ove er spesiallærer ved Fauske vg skole i Nordland, avdøde stortingsmann Sigurd Jakobsens fylke. (Populært kalt Smeden fra Bleik.) Han som representerte Samfunnslivs revolusjonerende nye ideer i Det norske Storting i åra mellom 1936 – 40.

Dag Oves adresse og telefonnummer:

Posten: Venset, 8200 Fauske

Tlf. 75 64 27 54

Se headingen på avisa.

I det kommende år skal jeg imidlertid hjelpe til. Artikler og innlegg kan i det kommende år sendes både til Dag Ove og meg. Trykning og ekspedisjon skjer fortforende fra Møre-Nytt i Ørsta.

Sammen med min kone Sonja takker jeg hjerteligst for all hjelp og støtte i et krevende arbeid. I redigeringen etter Bondes bortgang, har du vokst fra å være som en padde til å bli en slagbjørn i kampen for Kristus i samfunnet, skriver en venn. Disse ord er takk nok for meg. Håper Dag Ove og hans medarbeidere får liknende attest. Lykke til og god jul 1998.

Anders Ryste

PS Når det gjelder innbetaling av kontingent, skjer det som før her til Ørsta. Jeg fungerer inntil videre som disponert for avisutgivelsen.

D.S.

Summerhill

– en skole som ikke utviklet homofili

Boken Summerhill er skrevet for mange år siden. På norsk kom boken første gang i 1965.

Det er en fantastisk bok om hvordan barn bør oppdrages for å bli frie, glade og lykkelige.

Jeg har tenkt å trekke frem ulike sider av den fremover. Denne gangen har jeg lyst å gi uttrykk for Summerhills oppfatning av homofili. Neil Alexander heter mannen bak Summerhill.

Neil skriver at på et visst trinn i ungers vekstplan forekommer det en ubevisst homoseksualitet. Gutter på ni år bryr seg ikke om jenter, og jenter bryr seg ikke om gutter. De er slett ikke særlig interessert i det motsatte kjønn før i 15–16 års alderen. Før den tid er de vanligvis agressivt mot det motsatte kjønn.

På Summerhill blir den latente homoseksuelle fasen ikke møtt på noen usunn måte. Det mener Neil er fordi at elevene ikke blir pådyttet skyld ved onanering. I følge han er det en sammenheng mellom utvikling av homofili og onani.

Men, det er åpenbart også en sammenheng med opplevelser fra den tidlige barndommen. Dette synes å være i samsvar med den oppfatning som sier at de 5 – 7 første år i våre liv er grunnleggende for hvordan barnet senere møter livssituasjonene. Barnet tilegner seg kjønnsrollemønsteret i kulturen mellom 3–5 årsalderen. Utviklingen er *lovmessig* i følge bl.a. E.H. Erikson.

Men i dag er det tradisjonelle kjønnsrollemønsteret i krise og omdannelse. Hverken mann eller kvinne synes å ha funnet fram til den sunne maskulinitet og femininitet. Selvsagt har dette noe å gjøre med det samfunnet en lever i. Det er heller ikke sunt.

Barn er heller ikke sammen med sine foreldre om livsoppgavene, og de skilles ofte for mye og for tidlig fra sine nærmeste omsorgspersoner. Omsorg i institusjoner blir aldri det samme som omsorg av egne foreldre. Omsorgsbehovet er like medfødt som f.eks. behovet for fysisk aktivitet. Barn som skilles for tidlig, og opplever for mange tapssituasjoner, kan utvikle psykiske problemer seinere i livet.

Det er rimelig å tro at oppvekst i dag har tilbøyelighet til å påføre unger for mange emosjonelle skader, da et meget stort antall barn ganske tidlig må være hos en dagmamma eller i en barnehage.

Antagelig er det problematisk for gutter å finne adekvate objekter for kjønnsidentifisering. Det er sikkert en sammenheng mellom utvikling av homofili og manglende forutsetninger til en reell kjønnsidentifisering med samme kjønn. Her bør det gjøres undersøkelser.

Men i følge A. Neil synes ikke dette å være naturlig. Han har møtt mange barn som har blitt behandlet galt i ung alder (før 5 år), men på de 38 årene han drev Summerhill, var det ingen barn som utviklet homofili. Grunnen er at *frihet* gir sunne barn.

A. Neil har sikkert rett. I dagens Norge har vi i storsamfunnet nesten ingen frihet lenger. Storebror ser deg overalt... absolutt overalt...

Astrid Strømme

PS. BDB anbefalte Neil sin bok Summerhill! De har den på de fleste av landets biblioteker. Den burde kunne bli en bestselger, og forløper til en ny måte å oppdra unger på.

Verden må saltes med Jesu ord og ånd

Perlen i verdens aker, er den begynnelsen på vårt bevissthetsliv? Han som fant den gikk bort og solgte alt sitt gamle tankegods for å eie den. Bevissthetslivets begynnelse om en ny og bedre verdensordning må begynne med dette.

Den høyeste form for kultur, skriver Brochmann, er den høyeste form for menneskeverdi. Altså en større bevissthet omkring det iboende menneske, og dets egenart. Den Gudgitte lov i vårt indre som sier: Gjør for andre, samfunnet rundt deg, det du vil at det skal gjøre for deg.

Gudsriket, var som et sennepsfrø, bevissthetslivets kime, som vokste opp og omdannet menneskets tanker for et annet og bedre system, der mennesket var frigjort fra døden i seg. Vi dyrker de dødes gud, sier Jesus. I har djvelen til far. Forførelsens ånd, løggen om livet. Dere dyrker den utopiske mammon, med alle sine skuffelser, som eneste saliggjørende for livet. Derfor de

Historiefusk

I Samfunnsliv 18. november 1998, skriver Alf Wang om «tider vil komme». Han nevner *Bondes forlag* i forbindelse med år 1957–65. *Forlaget virker den dag i dag og har som Samfunnsliv adresse Ørsta.* Wang opplyser at ved siden av Brochmann spilte G.E. Bonde en fremtredende rolle. Den som ikke blir nevnt er presten Hans Bauge. Hvis rolle var fremtredende *nest etter de to ovenfornevnte.*

Dybwad Brochmanns grunnvoll, Bibelen, blir ikke med et ord nevnt. Hans sentrale emne Kristus i samfunnet, er på samme måte fjernet. Ja, Bibelen, med Evangeliene, var så selvfølgelig for Brochmann at det var ganske vanlig at den fulgte han som foredragsholder. At en prest sluttet seg til Nyorienteringen, tok Brochmann i mot med ydmykt sinn. Pastor Hans Bauge var også banebryter når det gjelder økonomisk vitenskap.

Geilo 9.11.1998

Helene Christoffersen

Kjære redaktør!

Takk, for avis idag. Vel overstått 85! Savnet datoer fra Aftenposten. Avisen: Sissel Lange-Nielsens «Forord» kaster tåke over Evangeliene! Kirken/orgelet er ikke reist som et byggverk over Kristi smerte! Ei heller skapelsens forsøk på å plante inn i verden det fullkomne mennesket. Personlig vil jeg si at kirken er reist for å ta vare på Guds ord, «Kristi smerte var som følge av at han sa at han var Guds sønn». For det måtte heller ikke noen Barabas fengsles. Men fritt gå løs og det gjør han. Den protestantiske kirke for idag forkynner ikke evig fortapelse. Der skylder vi Martin Luther stor takk!

Selv Paulus kan vise til Th. Häler-Jim: «Om i har alt sammen og mangler kjærligheten gavner det Eder lite.

Hilsen Helene

Vegen fram er vegen attende. Livet sin rundgang

Frå livskultur til dødkultur, og attende til livskultur. Barnet har livskulturen i seg, medfødd. Born syner aktivitetslyst i leiken. Når mennesket ikkje lenger har naturleg arbeidslyst, kan det lokkast eller tvingast, slik som i vår tid, mennesket er kome under pengestyring, dvs. dødkultur.

Mennesket må atter frigjere seg, og atter lære med lyst, slik som barnet har lyst til sin aktivitet i leiken.

Merke på dødkulturen har me

når det er frukta av arbeidet alle er ute etter å hauste, utan tanke på verknaden for medmenneskja og naturgrunnlaget. Mange vil ha flesket, men ingen vil ale grisen.

Når mennesket er vorte slik, då er dei lik den Guden som vil hauste der han ikkje sådde. Verda er i dag full av Mammons barn.

No er børsen betre enn banken, «Børsen et godt sted», tilrådd av teologen! Teologen er i «god tru», men forstår ikkje at bank og børs fører bort frå sant liv, som er ærleg arbeid. Og når bank og børs tek frukta av det ærlege arbeidet, står dei for dødkulturen, og må bort om det skal verte rettferd og sann kultur.

Pengar er storkna sveitte, dvs. betalt for arbeid og varer, og er lettvtint bytemiddel for arbeid og

varer. Det er pengane si naturlege samfunnsoppgåve. Men når dei daue pengane har fått vekstevne, då er det svindel, når det er gjort «lovleg» å tene pengar på pengar, med bankrenter og spekulasjon.

Cultura Sparebank står for utveksling av samfunnstenester til sjølvkostpris. Ikkje for å tene pengar på pengar. Den som har meir pengar enn som trengst frå dag til dag, kan late dei verte til hjelp for livsgagnlege tiltak gjennom Cultura Sparebank. Adresse: Postboks 6800, St. Olavsplass, 0130 Oslo. Eit steg frå pengedyrking og dødkultur, til livsdyrking og sann kultur.

29.9.98

Sigurd Lyngstad

dødes gud, som er opphengt i menneskets forestillingsliv, i stedet for den levende Gud, som er skapende ånd i oss.

Bevissthetslivet, står og faller med denne oppdagelse. Når sennepsfrøet vokste opp, så ble det til et tre der himmelens fugler bygde rede. Det er menneskesamfunnet kommet til bevissthet.

Vil vi tro så kan vi gå til den utsendte og vaske av oss gamle fordommer, så kan vi se og oppdage denne indre lov, og erkjenne den nye bevissthet, og da se oss som trær som vandrer omkring. Er vi tørre eller grønne trær? Det er den rette persepsjon (orienteringssans) som bestemmer den nye bevissthet. Fikentreet hadde ikke frukt, og tørket ut fordi vi ikke orienterte oss riktig i livet. Stenene skal rope, sa Jesus, visst mine disipler skal tie om livets tale i (bevissthetslivet) i seg. Dette er bevissthetslivets utvikling i mennesket. Jesus selv var et kjempesprang i bevissthetsutvikling, evolusjon. Den genetiske Jesus som satte seg ved Gudskraftens høyre hånd.

Armand Edgar Nyhus
Berkåk

fra s. 1: Før og etter den genetiske Kristus

sett fra et genetisk standpunkt – altså fra et standpunkt hvorfra man betrakter skapelsen av *individ* og *samfunn* ut fra læren om den intellektuelle «sterkestes rett».

Jødernes profeter har mange og rike inspirasjoner, men kan allikevel ikke måle seg med *fantasirikdommen* hos andre folk. Det var nok av tøyesløs fantasi hos jødene, men allikevel ikke så tøyesløs som hos andre folk. Jødene har ikke «behersket verden» ved våpen og krigsskip og fly, men ved åndelige våpen. Allerede dette er lærerikt, hvis man først begriper at *åndskrefter kvalifiserer til seier over våpenkrefter!* Hitler forsøkte å sette tyskerne inn i jødernes plass som «det utvalgte folk», men han «skjød bom», for han skjød på jøder istedenfor på livsløgnen og villfarelsen i det tyske folk. De jødiske profeter så *sitt eget folks feil* og søkte rette på disse før de innlot seg på å misjonere fremmede folk. Bare *det* var et mektig fortrinn i livets naturlige utvalg.

Hitler provoserte det unaturlige utvalg, og hans og folkets tragedie er bunnløs – men lærerik for alle de små og store nasjoner som kan og vil lære. Lærer verden ikke nå, så lærer Tyskland, og i så fall seier de til sist. For den skapende utvikling gir alltid preferanse til den og de som vil *samm livsorientering*. Foreløpig misforsto tyskerne dette og det blir deres skjebne. Nasjonalsosialismen forkastet endog *utviklingslæren*, og hvor meget mindre kunne de da oppfatte livets genetiske prinsipper og det riktige syn på «den sterkeste rett». (Se mine brev til Hitler 1937.)

Før Kristus var menneskenes liv en «blindgate», hvor der ingen andre fremtidsmuligheter og orienteringsmuligheter var enn å stole på blindfødte «autoriteter» og vente på en stor konge – en stor fører som skulle gi det ene folk rett og makt over andre folk. Luk. 22, 25. Tanken er ennå levende i Roma og Berlin, London, Tokio o.s.v.

Fra og med Kristus kom det evige «demokratiske» håp, at *hvert levende menneske hadde en sjanse til å bli «konge» under visse bestemte betingelser*. Alle frihetsbevegelser er utløpere fra Kristusimpulsen. «I skal

ikke være noens trelle I som er frie». Se også Joh. ev. 8, 32–36, Gal. 5, 1, m. fl. Alle religiøse hedninger, dog ikke jødene, henviste verden til sine livslengsers oppfyllelse i et system *hinsides død og grav*. Fra og med Kristus kom *spiren til troen på at riket lå latent inne i hvert eneste menneske*, og at livsorienteringen og selvsorienteringens lys var veien til frelse og befrielse fra all falsk autoritetsdannelse og demagogi. (Luk. 17, 21, Matt. 12, 28, 16, 28, 25,

34, M. 12, 34, Luk. 9, 60, 10, 11, 12, 32, 16, 16 osv.) Derfor starter ikke Kristus med å organisere og bygge kirker, men med budskapet: «*Gå ut og forkynn at himlens rike er kommet nær*». Det var en helt ny tanke. Ordet, Gud, var blitt *levende kjøtt og blod*. (Johs. 1, 14.) Vi var selv blitt guder i sin vorden. Johs. 10, 34. Gud var ikke lenger eksklusiv oss men *inklusiv oss*. Og «Antikrist» var den religiøse ånd som *nektet eller ville bortforklare at Jesus Kristus virkelig var 100% menneskesønn og Guds sønn på en og samme tid*. (1. Johs. brev 3. og 4.)

Før Kristus var alle menneskenes anelser om usynlige overnaturlige krefter og naturkrefter å henvise til lunefulle demoner (d.e. ukjente guder. Johs. 4, 22) som omgav oss, og hvis gunst vi kunne oppnå ved å ofre – særlig blod – til disse og jordisk gods til gudenes jordiske «generalagenter» og «stedfortredere». (Jvf. alle folks antropologi og religionshistorie.) Fra og med verdens mentale Frelser ble

alle disse endeløse fantasibilder å henlegge som *Beelsebubs oppfinnelser*, og forholdet til den eneste sanne Gud ble et barneforhold til det allmektige åndsliv som var blitt kjøtt (= menneske), og i og med Kristus hadde *tatt bolig i menneskeheten*, Johs. ev. 1, 10–12) som en «surdeig» som aldri hvilte før hele deigen var gjennomsyret. (Matt. 13, 32.) *Gud trengte ikke offer*, men krevet bare selvvovervinnelse og lydighet imot de hellige livslover, som vi måtte kappløpe om å granske og bli fortolige med.

Etterhånden som vi vokste i sannhet og livsorientering og ble fortrolige med «riket inne i oss» ville vi frigjøres i samme utstrekning, og kunne betrakte oss som *arvinger til det hele*. Denne definitivt frelsende livsorientering ville møte på motstand hos alle verdens myndigheter og herskesyke, hos alle mystikere og trollmenn og medisinnmenn, fyrster, konger, presidenter og pengefyrster som ikke godvillig ville oppgi sine posisjoner. (Matt. 24, 9, Johs. 16, 33) og sine inkomster på de godtroende massers bekostning.

Ennvidere ville den nye inspirasjon og livsorientering bli mistydet og misbrukt av en masse mer eller mindre umodne «profeter» (Matt. 24, 11). Blinde høner ville også kunne finne korn, og enhver fugl ville synge den nye sang med sitt subjektive nebb, så falske profeter og lærere ville oppstå i massevis, og «føre mange vill». Mangel på viden, selvkritikk og selvkontroll, samt hovmod, forfengelig og naraktighet og dumhet ville forvanske, mistyde og misbruke.

Derfor var Kristus i følgende vanskelige stilling: På den ene side ville han intet heller enn å realisere sitt åndsrike straks. (Matt. 26, 39, Johs. 6, 38, Luk. 12, 49, Johs. ev. 17, 24.) Før Kristus ventet menneskeheten på Gud. Etter Kristus er det livets Gud som venter på oss. (Matt. 6, 33, Luk. 12, 32, 16, 16.)

På den annen side måtte verden få tid på seg. Det ville ta henvend 2000 år før vi våknet til tilstrekkelig bevissthet, og før der kunne «tales fritt ut om alle disse ting». (Johs.

16.25.) Skapelsen foregår langsomt, sett med våre subjektive øyne. (Salm. 90, 4.)

I mellomtiden var det ikke til å unngå at menneskene måtte hjelpe seg med symbolene (billedannelsene). Derfor måtte de av oss som var kommet lengst i erkjennelse være «listige som slanger – og enfoldige som duer». (Matt. 10, 16.) D.v.s. vi måtte være gode psykologer og beregne den dagdrømmende verden, hvor vi levte, og fremforalt ikke miste troen og tålmodigheten. Vi måtte se på verden under dens skapelse og tilblivelse som på et «bryllup mellom ånd og stoff». (Johs. 2, 1.) For ånden skulle befrukte materien. Det ville ta tid, og meget materiale ville bli brukt, og meget ville gå til spille. (Matt. 20, 16, Luk. 13, 24.) Stoffet eller materien ville fortone seg som «druke», som hadde drukket så meget dårlig åndsliv før Kristi tid at de ikke kjente forskjell på dette og den gode vin som han kom med. Vi måtte se menneskeheten som «en forloren sønn» som var kommet på avveier, d.v.s. var løpt bort fra sitt opphav og var glad ved å mettes med åndelig svineføde og simpel åndelig vin. (Luk. 15, 16.) Vi måtte se det slik at de første 2000 år stort sett ble å betrakte som 2000 svin som var «besatte» av politisk og religiøs drukkenskap, og som derfor ville måtte spilles eller «fortapes» og «gå i avgrunnen» før livet oppnådde sine hensikter med menneskene. (Mk. 5, 13.)

Lignelsen med den forlorne sønn og den besatte, hvis navn var «legion» (= de utallige) har mange interessante ting tilfelles som vi annet steds behandler. Her er det nok å slå fast at begge beretninger illustrerer den langsomme utvikling av masse menneskets liv – «herved 2000» år gikk utfor stupet – i avgrunnen.

I all menneskelig samfunnsdannelse var der to slas ånd eller to slags «hyrder» eller *tenkemåter* å velge mellom. Den ene var en god hyrde som ga oss et liv i frihet og overflod. Den annen tenkemåte var autoritetsdyrkelsen, eller leietjeneren som tok imot

betaling av massene for å tukte, straffe og trellebinde dem. (Johs. ev. 10.)

«Kerubene»: «Kirke» og «stat» måtte inntil videre stå og vokte inngangen til Guds-riket, til «det tapte paradiset», (Matt. 16, 19, Luk. 11, 52), inntil arvingen var blitt voksen og moden til selv å overta riket. Gal. 4, 1–11 uttrykker dette med all ønskelig tydelighet. «Se jeg sender eder som får i blant ulver.» «Fårene» er de fromme og snille som i god tro lar seg organisere og beherske og som lydige følger bjellesauen helt frem til slaktehuset.

«Ulvene» er det som vil herske over andre, fordi de er formastelige nok til å tenke seg at de selv er *bedre og mer* enn de andre og som derfor i sin galskap og i sitt hovmod organiserer alle i kamp og krig mot alle.

«Fårenes vel ligger dem ikke på hjertet.» (Johs. 10, 13.) Det ser man allerede derav at offentlige leiesvenner alltid setter det personlige forbruk på streng rasjon, men gir det upersonlige forbruk ubegrenset adgang til å stjele, myrde og ødelegge. Politikk og krig koster mange ganger mer enn det koster å tilfredsstille alle menneskers timelige behov. Offentlige bygninger og mammontempler, dagspressen o.s.v. forbruker meget mer enn der anvendes på private boliger. *Uten «Frelseren» var dette aldri blitt rettet på.*

Av *fruktene* er disse to «hyrder» eller tenkemåter lette å kjenne for dere som har fått mitt lys, Jesu Kristi lys – men for den store masse som nøyger seg med drømmen om frelsen etter døden, er alt dette skjult. Disse gir seg selv – sitt gods og sitt liv til ulven – leietjeneren. Ve verden for selvbedrag. Men det er ikke til å unngå, så lenge det åndelige «svineri» vedvarer. «Fader forlat dem, for de vet ikke hva de gjør.» Hvis du ikke kan si dette av hele ditt hjerte så er du selv med til å baktale og lyve på menneskeheten. Men kan du det, så er «det fullbrakt» i din indre erkjennelse.

Darwinismen og mennesket

Av Nils Rønnebak

Jeg viser til prof. Jens Gabriel Hauges svar til meg i Aftenposten 7.sept., der han skriver at «det ligger utenfor darwinismens område å beskrive mennesket som åndsvesen».

I dette ligger vel en erkjennelse av at darwinismen ikke strekker til når det gjelder å se mennesket som en helhet, med ånd, sjel og legeme. Likevel er det fortsatt mange som gir uttrykk for at darwinismen omfatter alle arter på jorden, mennesket innbefattet. Og nå er det også noen som drømmer om å «fullføre Darwins revolusjon» og se hele mennesket som et naturprodukt, også mennesket som åndsvesen.

Men skal darwinister og naturforskere se mer av mennesket, så må de løfte blikket, for ånd (pnevma ≈ vind) sees ikke i mikroskopet. Vinden sees og høres når den beveger trekonene, og åndens realiteter viser seg i livet, – og avgjør livet!

Det burde det ikke være så vanskelig å erkjenne, men det blir to forskjellige virkelighetsoppfatninger og forskjellige kunnskap avhengig av om en tror at i begynnelsen var Logos,

Ordet og Ånden, som fortsatt er nærværende og allmektig, eller en tror at i begynnelsen var materien, eller en celle, en selvvirksom materie i hvilken livet for alltid er låst inne!

Når oppmerksomheten så overveiende og intenst rettes mot materien og naturen som tilfellet er, så fører det ofte til en ensidighet som kan bli skjebnesvanger. Og dette gjelder ikke bare ortodokse darwinister, for læren om at mennesket kun tilhører dyreriket har hatt ringvirkninger på flere områder og fakulteter. Til og med i vitenskapen som skulle ha med hele mennesket å gjøre, har det teknisk-naturvitenskapelige tatt overhånd. Det forskes og forskes på naturen rundt oss og i oss, mens den avgjørende ånd i oss og iblant oss, og de åndelige livslover, ikke erkjennes, og hele tiden ligger «utenfor området».

Det tales om at det må satses mer på forskning og utdannelse, men det som mest trengs nå er skoler og fakulteter der helhet og sammenheng er hovedfag, der det vesentligste kommer i fokus. Slik det har vært er ofte begavede og søkende unge mennesker ført dypt inn i smalsporede spesialiteter, slik at de til slutt ikke ser at det er en verden utenfor, og at det

gjelder å søke det vesentligste ved mennesket og livet først, slik det foreligger og kreves her og nå, i denne tid!

Legen Lukas fikk se at de avgjørende livslovene omfatter mer enn naturlover, og han skrev ned disse bestemte ord fra sin Herre, ord som er minst like aktuelle i dag:

«Hyklere! Jordens og himmelhvelvets utseende og varsler vet dere å tyde og utforske. Hvorfor kan dere ikke utforske denne tid? Og hvorfor dømmes dere ikke av dere selv hva som er rett?»

I det følgende vers pekes det på at tilsvarende lovmessighet som den i naturen gjelder i menneskelivet i forhold til «motparten», Skaperen og den av Gud skapte virkelighet, Guds vilje, Livets mening og frelsesvei. Og her dreier det seg om intet mindre enn liv og frihet, eller fangenskap! For individ og folk!

Frihet, overensstemmende med frihetens fullkomne lov, ved at en «gjør seg umak» og kommer overens med sin motpart, – eller fangenskap, fordi en er likegyldig og ikke i tide gjør opp forholdet, og det derfor blir en lovmessig utvikling som skritt for skritt fører i fengslet: fra motparten til dommeren, fra dommeren til fangevokteren, fra fangevokteren til fengslet. Et fengsel som en ikke kan komme ut av «før en har betalt til siste øre». Luk. 12, 56–59.

Mennesket ut av Kosmos

v/ Alf Wang

Del III

Alt liv sprang ut av det kosmiske liv i en fjern fortid, materien i en av universets spiralgalakser syntiserer seg til en glødende masse. Etter år millioner kjølner den av og blir til vår klode tellus. De livgivende strålene fra solen skaper de rette betingelsene for at det levende liv kan begynne. Hvordan dette skjedde er det blitt fremsatt mange teorier om. Den fundamentale livsgåten har trukket til seg mange forskjellige forskere, som hver har sine tilhengere og motstandere.

Det vi vet er at for omkring tre milliarder år siden begynte uorganisk materiale å utvikle seg til organismer som var i stand til å vokse og reproducere seg selv. Fra de første celler, videre den lange veien via planter, fisk, krypdyr, pattedyr, til mennesket, hvor bevisstheten på en eller annen måte er tent i «dyret». Denne bevisstheten vil syntisere seg og vokse til stadig høyere grader som det for oss idag er umulig å forutse. Mennesket er materien selv som nå er under oppvåkning, og blir seg bevisst sin rolle i det levende samfunn. Den lange veien er passert, fra mineralriket, planteriket via dyreriket til mennesket som tar de første skritt på veien inn i en ny verden, og til å bli seg sine Guddommelige skaperevner bevisst, og ta dem i bruk.

Men det er lang vei å gå før menneskeheten får full kontroll over livet, og evne til å leve i samfunn med hverandre. Overtro, mytologi, religion og politikk er stadier menneskene gjennomlever, på sin vei fremover til eksakt viten om livet.

Lynt som flammet over himmelen og torden som rullet, ildsprutende vulkaner, oversvømmelser, skogbranner, m.m. skapte frykt hos fortidens mennesker som skremmende og uforstående, man tilla naturen mystiske krefter som var utenfor menneskenes fatteevne. Vi får alle slags mytologiske forestillinger, solen på himmelen blev tidlig dyrket som en Guddom. Menneskene får tanker om et liv etter døden, så oppstår religionene som smelter sammen med mytologien og menneskene skaper sine Guder og demoner i relasjon til sine utviklingstrinn. Vi får alle slags former for teologi, formulærer og dogmer som har holdt seg mer eller mindre helt opp til våre dager.

Da menneskene forlot nomadestadiet og ble fastboende, først i landsbyer med høvdinge, og etter som befolkningen vokser og samler seg i større byer og riker. Oppstår behovet for en sentralledelse, med konger, keisere, den store lederen, og automatisk av seg selv får vi det sentralistiske livssyn som gjennom århundrene har utviklet seg til den tvangstrøyen det moderne samfunn er i dag.

Sentralismen og den midtpunktsøkende sans beskriver BDB utførlig om i sine mange bøker. Han påpeker at menneskenes trang til å samle seg og hylle såkalte store

kvinner og menn, konger, keisere osv. så er det fordi de i alle disse ser sine drømmer og lengsler virkeliggjort. Når en av disse dør følger menneskene som om en del av dem selv dør. Her fra boken: Mentalitet og livsskjebne. Når folk stimler sammen på gaten for å se en såkalt stor mann eller kvinne, hva er det egentlig som skjer. Folkets sentripetalsans suggereres og pirres. Se der kommer kongen.

Det vil si symbolet på det store. Det vet ikke de som stimler på gaten, de bare drives naturlig, de er gjenstand for en sjelsdrift (sentripetalsansen) den driften som trekker alt sammen mot et midtpunkt «den midtpunktsøkende sans». Kongen symboliserer to ting: han symboliserer på den ene siden «Kongen i oss selv» – det store i oss – det som vi idag i virkeligheten fornekter – det som vi ubevisst i kirken og moralen, i barneoppdragelsen, i all pedagogikk idag i virkeligheten fornekter – nemlig at vi er Konger – at vi er skapende Guder i vorden –. Dette at det er noget ualmindelig meget større i oss enn der er i noe annet levende. Det er dette ubevisst fortrenge som vi drømmer virkeliggjort i «den store mann eller kvinne».

Vi så å si opplever et gjenskinn eller et «bilde» på det store som vi ubevisst aner bor i oss selv. Det er likesom vi aner litt om vår kongelige herkomst, når vi ser Kongen, Presidenten, lederen komme kjørende. Det er gjenskinnet av våre største ubevisste tanker. Intet er mere fortrenge i folkesjelen enn Kongstanken eller Gudstanken i oss. Vi er opplært i mindreverdighetstroen, for ellers ville hverken troen på pengemakt eller statsmakt kunne være mulig. Og derfor har våre dagers folkesjel en proletaraktig svakhet for å se «store menn». Prestskapet og vitenskapen har ført oss tilbake til fortiden, derved at man forkynner en lære om mennesket som fjerner oss mest mulig fra Gudstanken og Kongstanken i oss. Hver gang får vi høre fra prekestolen, fra universitetenes og skolenes katetre, og fra presse, kringkasting, TV og annen folkeveiledning: 1) du er en i bunn og grunn fortapt og elendig og verdiløs og hjelpeløs synder. 2) Penger og banker er mere verd enn menneskeverdet. 3) Pengemakten er sterkere enn menneskesønnens makt (motsatt av Kristi lære om menneskesønnen. 4) Du er et tobent dyr eller noget enå lare enn et dyr. 5) Dine livsdrifter er synd og din naturlige selvoppholdelse er forbannet egoisme. Naturligvis vet ikke vår kirkes tjenere og de andre veiledere at de selv forkynner og praktiserer denne lære eller løgn om oss mennesker. Mannfolk i lange kjoler er seg aldri bevisst hva de gjør – og det er jo derfor de går i kjoler.

Legg også merke til alle arbeideres og borgeres sterke tillit til den abstrakte stat og all inngrodd konservativisme overfor statsbegrepet som Kongen og «store menn» bare spille den rolle å være uttrykk for.

Hvordan skulle et samfunn kunne bli til uten opphøyde

helhetssymboler, vi vil virkeliggjøre det levende helhetssamfunn som staten er uttrykk for. Vi er ikke kommet for å avskaffe, men for å oppfylle. Vi må glede oss over folkets offervilje og tillit overfor staten og deres begeistring for konger og fyrster, forsåvidt som vi i alt dette ser kjærligheten og driften til samfunnet, skjebnefellesskap og helhetssjels og totaldrift. For det sanne og egentlige midtpunkt bakenfor stat og konge er det levende samfunn hvor vi alle er ett. Når vi angriper staten så er det fordi vi vil at gutten og jenta en gang skal bli voksne og vokse vekk fra trehester og symboler for å gripe den levende realitet. Modernhetsgraden den bestemmer seg selv. Ingen kan legge en alen til sin vekst eller til andres vekst, men sannhetens ånd kan opplyse samfunnsjelen og vekke den til bevissthet og til kontroll over de fantasier og følelser som skapte symbolene i barnestuen og som diktet liv i dem. Barnet kaster selv trehesten når det blir voksent. Det behøves ikke annet «diktatur» enn barnets egen oppvåkning fra drøm til handlekraftig bevissthet. Og nettopp slik er det med alle raser, nasjoner og massesjeler. De vokser alle gjennom de oppdiktede symboler fram til realinnholdet.

DEL IV

Kraften som holder samfunnet sammen

Når vi tenker oss om: Hvorledes skulle et menneskesamfunn holde sammen, hvorledes skulle det være mulig å få alle oss mennesker, som har hver sine ben å gå på og hver sine øyne og ører å se og høre med, og hver sin frie tanke å tenke med, hvorledes skulle det være mulig å få oss til å leve oss sammen til en virkelig levende organisme, hvis der ikke var en veldig kolossal dynamikk i oss som het sentripetaldynamikken, som drev oss ustanselig sammen mot det store midtpunkt? Lik de fysiske tiltrekningskrefter, det som Newton kalte tyngdeloven, som vi kaller sentripetalkraften, og som ikke spør, er du deg bevisst hva som skjer med deg eller ikke, men en kraft som på tross av all vilje og all vår bevissthet trekker oss sammen i all evighet, inntil vi våkner til bevissthet om at vi er sammen. Derfor er helhetssansen sikkert den mest konservative tendens i massesjelen og i menneskets natur. Menneskene gir i mange tilfeller avkall på sitt liv, på sin frihet, på hele sin økonomiske velstand, når det gjelder å bevare midtpunktet. Tenk f.eks. på staten i dag med sine fordringer ut over alle grenser, og massens endeløse tålmodighet, selv om «staten» snyter oss alle opp i stry – nemlig fordi vi alle ubevisst bedrar oss selv og hverandre via statens budsjetter uten å være oss bevisst hva vi gjør så snart folkesjelen blir seg bevisst at stat og penger bare var lek med symboler, liksom snart vil massesjelen virkeliggjøre det levende samfunn og slutte med «budsjettpolitikk» og sette staten på loftet sammen med trehesten og dukkevognen.

Dersom «døde himmellegemer» kan holde sammen ved hjelp av gravitasjon, uten at der sitter et synlig midtpunkt på tronen og kjører kloder og soler ved hjelp av et «himmelpoliti», og dersom levende celler og organer i en organisme «kan holde sammen» og virke i fri livsutfoldelse uten at hjernen eller hjertet «gir ordre» hverken til nyre eller lever eller galle, hvorfor skulle da ikke også sosiale vesener som menneskene kunne lære seg til å holde sammen ved hjelp av sentripetaldrift uten politi og militære, når bare menneskene blev opplært i kunnskapen og bevisstheten om seg selv. Det finnes bare to former for kollektivisme, den ene side er den form for kollektivisme som er selvvirksom, ubevisst og uforstyrret, og som gjør blindt som andre naturkrefter det som den skal. Den annen kollektivisme er en kunstig skapt kollektivisme. En fremtvunget organisasjon med billeddannelser, med lovparagrafer og politikøller og vold.

Det levende samfunn er noe ganske annet enn organisasjonen staten. Staten eksisterer ikke, det er kun en tankeform. Om du lever i tusen år, så får du aldri se staten og aldri har noe menneske sett staten. Allikevel tror de på staten, på det abstrakte og usynlige som de kaller staten.

Menneskene har en evig lengsel i seg etter, å oppleve den store enhet og samling (den veldige midtpunktsøkende sans). Derfor jubler de til alt og alle som symboliserer dette store og hellige samfunn, og opprøres til det utenkelige dersom nogen angriper deres store midtpunkt. Hvorfor fester og tilber folk sine Konger, Presidenter og statsmenn? Dels fordi man tror å ha sitt liv av staten, likesom mam i fortiden trodde å ha sitt liv av Kongen, og dels fordi fyrsten og statsmenn er symboler på det store og hele levende menneskesamfunn. Likesom penger er symboler på de egentlige verdier, slik er fyrsten symbolet på fyrsten i menneskets indre – som er de skapende dynamiske krefter i mennesket.

Folkeforførere og partiledere, husk på at det er barn som leker konger, husk at det er umodne mennesker, som ikke er seg bevisst hva de gjør, som setter seg på tempeltinden og får seg og sine tilhengere til å tro at: Jeg, «det store menneske», jeg kan «styre» dere alle sammen, nemlig fordi at dere ikke er oppmerksom på at allmakten som dere gir meg i tilfelle, den har dere selv.

Den falske sentralisme har sine røtter i fortidens og samtidens falske livsbillede. Systemet «tempeltinden» skriver seg fra, den fjerne fortid, da jorden angivelig var flat og da himmelen var en spidsbue over jorden, og hvor Gud angivelig bodde på toppen. Paven satt som Guds generalagent på tempeltinden for å styre kirken. På samme måte satt fyrsten eller statsmannen på toppen av staten for å styre samfunnet. Vi finner det samme igjen i alle mulige slags privat og halvoffentlige virksomheter hvor generaldirektører

og sjefer sitter på toppen.

Alle diktatorsystemer som de kommunistiske og fascistene har lært av fyrsten og paven hvordan de skal innrette seg, og manipulere massen etter makthaverenes ideer og subjektive livssyn. BDB.

Så lenge menneskene ikke våkner og blir klar over og tar sine iboende skaperevner i bruk, vil de fortsatt trelle under den sentralistiske tvangstrøyen. I dag i massemediens og tv alderen kan menneskenes sentripetaldrift pirres og retningsbestemmes dit makthaverne vil ha massen, til å tenke og tro, menneskene tror de er frie til å velge selv. Men det er makthaverene (systemet) som velger for dem, det er få som gjennomskuer dette og prøver å bryte ut.

Brochmann sier videre: All religionshistorie, samfunnshistorie, kulturhistorie og verdenshistorie beretter utførlig – nesten kjedelig i sine gjentagelser, om masse menneskets svakheter og lidenskaper overfor symboldannelser og molokker av alle slags. Klassekamp, krig, revolusjoner, interessemotsetninger og problemer i det uendelige oppstår en gang for alle som sikre verdysymboler, som fluene surrer på lampene. Det hører nå engang den barnslige ukontrollerte fantasi til å «utadprofisere» det liv og de dynamiske krefter som rører seg i barnets bevisstløse driftsliv og ukontrollerte fantasi til abstraksjoner, bilder, institusjoner osv. og når dette barnslige trekk går igjen, i hvert eneste barn, hvorfor skulle det da også kunne være eller bli annerledes når barn opptrer kollektivt? Du vil sikkert som objektiv tenker innrømme at når barnet forteller deg at dukken «sover», «spiser», «går på skolen» osv. så er dette ikke noe annet enn når det kollektive barn forsikrer deg at «staten arbeider», «staten betaler» osv. For statens hele eksistensområde innskrenker seg til menneskesamfunnet kollektive fantasi og følelsesliv. Det er folket selv som utfører alt arbeide og betaler. Du kan ikke få en krone av symbolet staten uten at du på forhånd har betalt ti kroner.

Noen eks. på hvordan sentripetalsdriften utnyttes.

Se på sporten hva den var, og hva den har utviklet seg til. Sport og idrett slik den praktiseres av barna, skal være en lek og utviklende for kropp og sinn. Ikke en helts dyrkelse eller forretning. Kroppskultur og heros – dyrkelse av gamle hedenske gjengangere. Det store midtpunkt, sporshelten, er ikke noe annet enn substitutt for den lengtende menneskesjel som blir fortrenge eller ledet inn i falske spor. Sporten idag er en kjempeforretning, det sportslige i seg selv betyr ikke så mye lenger, menneskenes sentripetalsdrift utnyttes over alt i verden. For når sportsidolene inn på arenaen springer, pengene i kassen klinger.

Likeledes i film, teater og musikk finner vi massens hengivelse for sine idoler, som utnyttes fullt ut av smarte forretningsfolk.

Vi ser hvordan religiøse ledere utnytter og manipulerer den

hengivende godtroende massen. Paven blir jo bokstavelig talt bært på hendene av sine tilhengere.

Ja og hvem av oss har ikke vært på storsenteret for å handle, fordi de lokale nærbutikkene er blitt radert ut, fordi vi svikket dem. De store sentra har overtatt over alt, som massen lokkes inn mot.

Mange forskere har vært inne på noe av de samme tanker som Brochmann kom med, blant annet den franske legen og forfatteren Lecomte du Noüy. Det som skiller Brochmann fra andre forskere og pionerer, er hans altomfattende og gjennomgripende påvisninger av hvordan samfunnsstrukturen vokser og utvikler seg. Han mente å påvise at samfunnet er underlagt autonome lover som alt annet levende i naturen. Brochmanns tanker var skremmende og utfordrende for det etablerte samfunn den gang han offentlig kom frem med sine ideer – for ingen ting gikk fri for hans avsløringer, og påvisninger. Alt fikk gjennomgå, kirken, kunsten, det rådende økonomiske system, og institusjonen staten som substitutt for levende menneskesamfunn. Som menneskene i årtusner har trellet under.

Han ble i sin tid sett på som en farlig samfunnsfiende, men for hvem? for den enkle kvinne og mann. Nei, men for systemet, det vil si for de statstroende som forveksler det levende samfunn med symbolet staten. Og de såkalte kristne, som har omgjort og forvekslet Kristus påvisninger om til religion som ikke har noe med livet her på jorden å gjøre. Til tross for at Kristus talte om en tilværelse her og nå, og ikke bak død og grav.

Vårt statssamfunn og dets former har vi fått i arv, hovedsakelig fra den hedenske romerstat, som igjen tok det i arv fra andre. Livet er noe levende, staten er noe dødt, derfor må livet fortrenge staten og erstatte den med levende samlivsformer, som BDB påviste.

Hva er så det levende samfunn som Brochmann talte og skrev om, han sier: *«Det levende samfunn er mennesker i gjensidighet og samarbeide. Alle menneskers vel er derfor mitt vel og mitt vel er alles vel. Samfunnet består av kjød og blod, og av levende mennesker, der med usynlige tråder og usynlige krefter er i ferd med å vokse sammen til en levende organisme. Betrakter man menneskene i naturalhusholdningen, ser man ikke stort annen samfunnsdannelse enn den som består i at mann og kvinne tilsammen synes å utgjøre et første tilløp til samfunnsdannelse. Som to motsatte kjønnsvesener utgjorde mann og kvinne resten av hinannen, familielivet blir det neste skritt i samfunnsdannelsen.»*

Det primitive og opprinnelige familieliv synes ikke å ha kjent noe til avhengighetsforholdet til andre. Enhver var seg selv nok. Siden utvikler der seg horder og stammer og alle slags gruppedannelser og tilløp til fellesinteresser og interessemotsetninger, inntil vi nå befinner oss i en verden bestående av nasjoner og klasser som på liv og død kjemper med hverandre på samme tid som moderne arbeidsdeling, moderne kommunikasjoner og et stadig mere utbredt følelsesliv spinner oss alle sammen til en helhet med millioner av usynlige tråder. Og ikke bare av samtiden spinnest vi sammen til en ufrivillig samhörighet, men også av

fortidens mennesker, av deres ydelser og arv spinnest vi sammen med dem. Dette samhörighetsforhold går sin gang over hele verden på tross av alle diplomaters og statsmenns og arbeiderlederens renker og intriger. For moderne teknikk, kjemi og fysikk skapt og skaper daglig en arbeidsdeling som verden aldri før har sett eller drømt om maken til. Verden har aldri sett make til gjensidighet, samhörighet og avhengighet som nettopp nå. Hele verden lever allerede (ubevisst) i levende fellesinteresser og midt under dette kommer der lys over vår tilblivelse som også peker i retning av en samhörighet mellom alt levende som var, og er og blir. Denne utvikling kommer meget ubeleilig for dem som ikke vil ha noe levende samfunn før hinsidig graven. Og denne utvikling passer særlig dårlig for alle dem som spekulerer i menneskenes

dårskaper, interessemotsetninger og trang til å ville beherske. Den største motstand mot utviklingen av et harmonisk samfunn beror derpå at man har (erfaring) for at det er umulig å gjøre menneskene bedre». Dette dogme og denne erfaring er ennå mere rotfestet enn dogmet og erfaringen om pavens og kirkens ufeilbarhet. Og ikke uten grunn. For da man hittil har forsøkt alle opptenkelige midler til å gjøre meneskene bedre utenfor årsaks- og virkningslovene, så er det ganske naturlig at man er blitt skuffet. Man har trodd at man kunne gjøre menneskene bedre ved hjelp av moral, religion, presteskap, juridiske og politiske lover, straffer, fengsler, asyl, stiftelser, donasjoner, besvergelses, ritualer, fattigdom, rikdom osv. Men verre og verre, – iallfall ikke bedre er det blitt. Menneskenes dårskap har vokst side om side med alle andre fremskritt og med all annen utvikling til det bedre. Dogmet om at menneskene ikke kan bli bedre, applauderes av kirkesamfunnene, som også for sin del ganske har oppgitt troen på menneskenes omvendelse her på jorden. For de religiøse «Levende samfunn» er noe helt annet, enn det levende samfunn som livet har skapt og som vi her søker å skildre i sin kamp mot verdens og konvensjonenes barn.

At livet skal kunne selvvirksomt skape, arbeide og være uten maktbud fra staten er vår vantro natur imot. Vi ser ikke at alt som er blitt til av godt er et produkt av de gode menneskers uendelige skapertrang og lengsel. Vi setter «fremskritt» i forbindelse med politikk og ser ikke at alle fremskritt største fiende er politikk.

Vi er oss ikke bevisst? For hvis vi det var, da så vi at livet kalte på det beste i oss for å få dette fram og at politikken og religionens hyrder kalte på det primitive og dårligste i oss. Skal derfor menneskene blir bedre må de slippe fri av helvedes moralbud og mekaniske livskunst. Skal menneskene bli bedre, må de få vilkår av den slags som alt organisk liv må ha for å trives, blomstre og bære frukt.

Del V

Det menneskelige samfunns dynamikk

Hva er det for en kraft som får alle frø til å spire og alle planter til å gro? Hva er det for et usynlig, men virkelig fenomen dette at frøkom som er fine

som støv, eier kraft inne i seg til å spire, gro, blomstre og bære nye frø? Hva er det for en usynlig kraft som reiser de gresstrå som regn og vind har bøyd, og som får det knekkede siv til å spire på nytt? Hva er det for en kraft som får alle himlens fugler til å bygge reder og legge egg – og hvorfra kommer dette merkelige liv av disse ofte ganske bitte små egg? Denne livets selvvirkende kraft, som skiller alt det organiske levende fra det «døde», kaller vi livets egen iboende dynamikk.

Vær oppmerksom på at det som skiller det «levende» fra det «ikke levende» eller der organiske liv fra det anorganiske, ikke er av noen stofflig beskaffenhet. Alle organiske veseners kjemiske sammensetning består av de samme grunnstoffer som forekommer overalt i naturen – altså også i den anorganiske del av materien. Det eneste som skiller det organiske levende fra den øvrige materie er den i alle organismer iboende dynamikk (= indre, usynlig, selvvirkende livsdrift og livskraft). Der finnes intet spesielt livsstoff i organismene som atskiller dem fra den øvrige materie.

Forskjellen mellom det organiske og anorganiske er utelukkende av usynlig dynamisk natur. Vær dernest oppmerksom på at denne samme dynamikk som finnes i alle levende organismer, og som kjennetegner disse, denne samme dynamikk finnes i samfunnet og dirigerer og bestemmer dettes utvikling på tvers av alle våre lover og organisasjonsformer, og virker ganske uavhengig av om vi er oss dette bevisst eller ikke. Denne kraft gir seg tilkjenne ganske uavhengig av om den oppfattes og erkjennes, eller om den mishandles og skjendes. Mon ikke denne kraft som aldri svikter på noe punkt i det evige harmoniske samspill så langt, så høyt og så dypt vårt øye rekker, mon denne kraft skulle komme til kort på det eneste område som heter samfunnslivet? Eller mon det er verdens barn som kommer til kort fordi de ikke har lært å styre sin fantasi. Når verden ennå i dag har noe som kalles «diplomati», «opportuniste», «propaganda», «reklame», «censur», osv. så betyr alle slike ord at de som steller med det levende samfunn er fulle av frykt overfor det ukjente, og derfor føler seg hjelpeløse overfor samfunnets drivkrefter. Frykten stammer naturlig fra den kjensgjerning at de krefter som rører seg i folkesamfunnene ennå forekommer like mystiske, hemmelighetsfulle og «farlige» som i sin tid naturkreftene forekom oss. Før vi ble kjent med dem. Men frykten og lysten til å hykle og forestille seg, går tapt i samme øyeblikk du blir fortrolig med de krefter om hvilke du før intet kjennskap hadde fått.

BDB mente at menneskene bærer lovene for det frie levende samfunn i seg selv. – Som et naturlig instinkt. Drivkraften i det er alle cellers livsdrift (som under den nåværende livsforfalskning kalles egoisme). Menneskene kan først komme fram til en ny og objektiv samfunnsorden og nå fram til det BDB kalte det levende samfunn når menneskene har løst seg og vokst ut over det religiøse og politiske stadie.

Hvor alle evner og drifter er smeltet sammen til livskunst, helhetsfølelse og sannhetstrang. Hvor autoritetsprinsippet blir avløst av personlig ansvar og spesialinnsikt. Den tekniske og vitenskapelige

utvikling er gått og går fram med kjempeskritt for hver dag. Ingen kan tenke seg idag hva det vil si å leve i et samfunn hvor mange hundre millioner av enkeltindivider arbeider sammen for helhetens skyld uten profittthensyn. Det er ikke mere noen grenser for utvikling og livsmuligheter, for det frie samfunn er et organisk levende samfunn. Mens det centralistiske stats samfunn er et anorganisk samfunn som bygger på drøm og løgn. Vi må derfor ønske at det gamle illusjonssamfunn med all dets opportuniste og akkordens fattige ånd må få lov å oppløse seg selv i det kaos som det selv organiserer.

I følge BDBs teorier er samfunnet underlagt autonome skapende selvvirksomme krefter. Som gir seg til kjenne uten at menneskene vil, vet det eller ikke. Mennesker som tror de kan skape stater, riker og politiske systemer, uten å kjenne de dynamiske krefter som virker i samfunnet vil alltid skuffes. Alle politiske forsøk om de er aldri så velmente, på å «skape demokratier» eller hva man vil, mislykkes alltid inntil menneskene blir klar over at samfunnet ikke kan «styres» ved hjelp av politiske beslutninger eller vedtak. Sannhetens lover besluttes ikke, de søkes, finnes og erkjennes og må etterleves som alt annet i naturen.

Del VI

«Hvem skal styre?»

Av BDB

Alle de som forundret og rådvile spør hvem og hvad skal styre i samfunnet når statsmenn, politikere, oppvinglere skal bringes til taushet, har ennå ikke fått øye på den veldige økonomiske dynamikk i alle normale mennesker. Og alle de som ser med forvirrede øyne på det store kaos idag og gransker «problemene» for å finne årsakene til vår og alle andre kulturrikers endelige sammenbrudd har ikke enda oppdaget at årsaken til alt kaos alene er denne at menneskenes økonomiske dynamikk er brakt ut av likevekt, forvirret, og fiksert bort fra virkeligheten og inn i uvirkelighet eller organiserte drømmerier. Den økonomiske dynamikk i menneskene er en så veldig skapende faktor at den overstråler alle verdens gløggeste statsmenn hva evnene til rasjonell samfunnsorden angår. Hvem som skal styre? Menneskenes aldri sviktende økonomiske interesse skal styre. Men for at dette skal bli mulig må selvfølgelig menneskene vite forskjell på pluss og minus. Og gjøre seg fortrolig med den objektive virkeligheten, og hvor autoritetsprinsippet for alltid er oppgitt og er erstattet med personlig ansvar. Ja, men hvem skal styre og lede når vi ikke har noen stat, hva kommer i steden for staten, spør folk igjen. Staten og det tvangssystem vi har idag vil ha folk så lenge de ikke er mentalt modne til å stå på egne ben. Spørsmålet når en har løst seg fra symbolet og tankeformen staten, er hvordan skal samfunnet administreres, på den enkleste og forsvarligste måte, nemlig på samme måte som i livet ellers når vi i en bedrift ansetter folk spør etter deres faglige dyktighet, og ikke etter politisk overbevisning. Det vil si objektive mennesker som har helheten for samfunnet for øye. (Se nærmere om bransjestyre)

I boken «Mentalitet og livsskjebne» viser BDB til hvordan meneskene er underlagt psykiske stemninger, sanser, og det enkelte individs individuelle anlegg og utviklingstrinn, og som det gjelder å søke å finne klarhet over, hva vår egen skapende fantasi eller forebildninger, spiller for vårt eget liv og for våre medskapningers liv. Dynamikken i alt levende er en usynlig eksistensform. Men for at denne drift skal komme samfunnet til gode istedenfor å villedet dette i negativ retning, så må den komme under kontroll iallfall av majoriteten av de fantasivesener, hvis dynamikk gjør seg gjeldende og som skal og bør gjøre seg gjeldende i samfunnslivet. Driften må bli seg selv bevisst, så den får herredømme over sin egen kraft og lovmessighet. Driften må vokse i bevissthet, for å kunne forene seg med de universelle lover.

Når damfunnet blir seg bevisst, så vil det orientere sine «celler» isteden for å villedet dem, og all politikk og religion vil ha utspilt sin rolle som noe der hørte menneskenes oppvåken til. Med fantasien kan menneskene dikte liv i døde ting, og de mest fordummende vrøvlhoder kan for massens fantasi fremstille seg som lysende genier. Så lenge massenes fantasi savner kontrollen, fordi det er staten som lønner lærere og prester, som er de der slipper folkets fantasi mest mulig løs uten kontroll (nemlig for at statens menn kan leke som de vil), så lenge blir samfunnslivet helt vilkårlig. Der kan nårsomhelst skjje hvasomhelst, fordi leken er nettopp så utilregnelig, som den tilgrunnliggende fantasi selv er utilregnelig, bunnløs og ubevisst. – En drukken mann kan være farlig. Men et folk som går i drømme er ennå langt,

langt farligere. Med ukontrollert fantasi overfører menneskene sin egen skapende evne (sjelens dynamikk) til metaller, tall og papirpenger. Denne fantasikvalitet er vår samtids tragikomiske skjebne. Vitenskapen har her sin store del av ansvaret. Den forstår ikke å lære av tidligere tiders begivenheter. Men med fantasiens hjelp tror allikevel nåtidsmennesket seg at vår tids vitenskap vet hva «erfaringer» er for noe. Erfaringer er tankeformer. Men hva er da villfarelser? Finnes det en mere hjelpeløs verden enn denne, hvis vitenskapen forveksler villfarelser med erfaringer, bitre kjennsgjæringer med oppdiktete forebildninger?

Politikk, organisasjon, religion, kunst, vitenskap osv er substitutter for det egentlige og virkelige. Den politiske drømmer for hvem stat og kirke er det nødvendige, og den sosialist for hvem arbeiderorganisasjoner er det hellige, røber i dette sitt dagdrømmeri at han lenges mot noe stort og godt og virkelig. Likesom de mest statstroende i dag ser Europaunionen som oppfyllelsen av sine politiske drømmer.

Staten og kirken, politikken, religionen og vitenskapen, EU, blir noe som primitive mennesker sysler med og hjelper seg med i overgangen på veien fram til den befriende virkelighet.

Om vår mentale og psykiske bevissthet sier Brochmann: Der er vel intet som mere har opptatt tankene og dannet grunnlaget for religiøse og filosofiske systemer enn de mange forskjellige oppfatninger av sjelen, og erfaringer har vist hvilken uhyre rolle det gjeldende syn på dette område har spilt for menneskenes samfunnsorden og livsførsel.

Hva er sjelen?

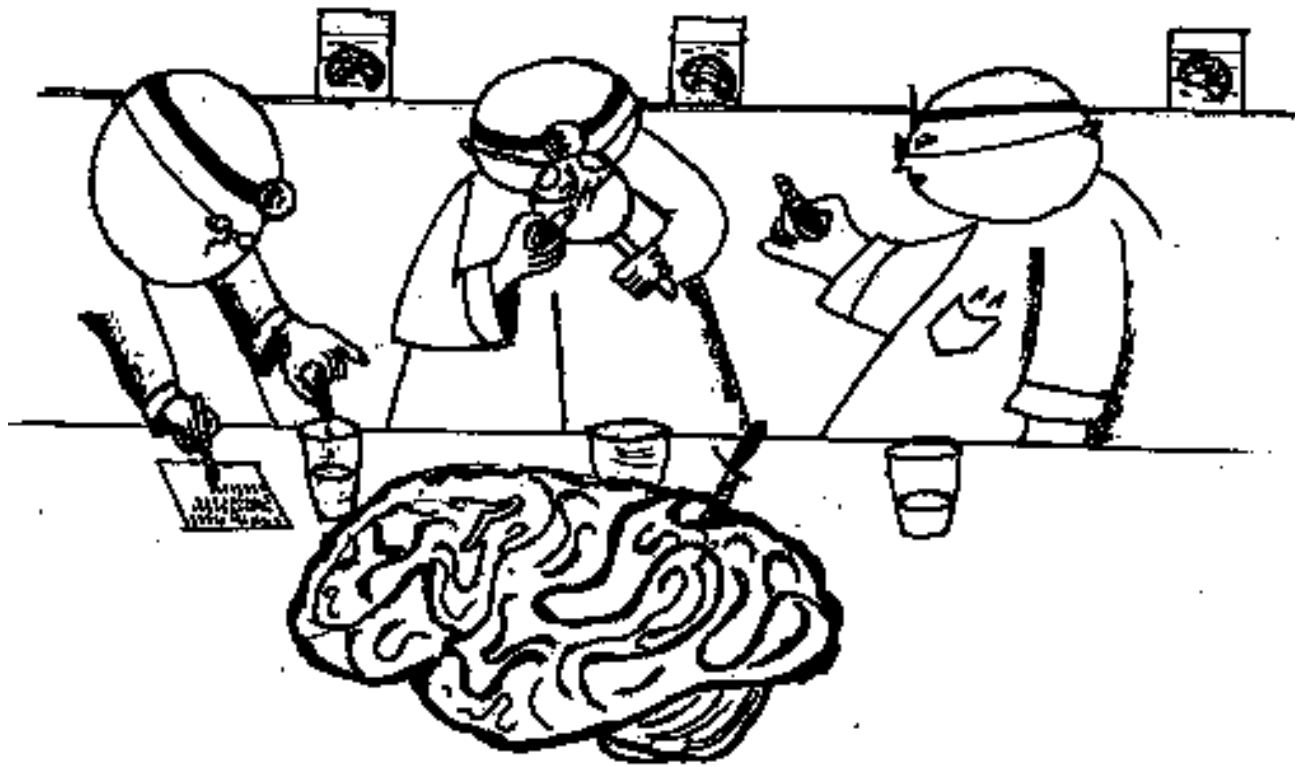
Er vår sjel et lån av den evige livsenergi? Sjel er et ord som menneskene har funnet på for å betegne det abstrakte indre, usynlige primære menneske. Likesom menneskets fysiske legeme er et lån av den evige kontinuerlige materie, således er sjelen et «lån» av den evige kraft (psyke) som fyller og oppholder universet. BDB

Vi vil nevne alle dem som leter i hjernen etter sjelen uten å finne det ukjente X. Som man går ut fra finne, og da man ikke finner noe, betegnes hjernens reaksjoner som ren kjemi. Så forstår de ikke at det er de iboende dynamiske egenskapene i hjernen, om de enn er aldri så mye er kjemiske reaksjoner, eller elektriske impulser, eller hva man vil som er og skaper det vi kaller sjelen. Det er de selvvirksomme, iboende krefter i stoffet, som er det sjelelige X i mennesket som vitenskapen ikke finner. AW

Mange fysikere mener at vår bevissthet og den fysiske verden rundt oss er en og samme ting. Den «virkelige verden» rundt oss og vi selv, altså vårt sinn, er skapt av samme byggemateriale. Max Planck uttrykte det slik. Kan vi logisk overhode forestille oss en selvbevissthet som er uavhengig av naturen.

Einstein sier at masse og energi er to sider av samme sak. Forskeren Jahn Alberg sier det slik, omskrevet til kvantefysikk betyr det at noe kan forekomme både i fysisk form – som partikler, og i form av energi – foreksempel bølger. Jahn Alberg mener også at kanskje bevisstheten vår fungerer slik. At vi både kan sette på «bølgefilteret» og bokstavelig talt komme på «bølgelengde» med verden. Ifølge Jahn Albert er det mulig at bevisstheten fungerer på et nivå som på en eller annen måte kan henge sammen med den ytre verden.

Det er vel dette religiøse mystikere gjennom tiden har tolket og opplevet som et møte med det guddommelige, og for de metafysiske troende oppleves som en oversanselig åpenbaring. Men ser vi nøkternt på det med kvantefysikkens øyne, blir det hele mere «hverdags forståelig». Til skuffelse for de religiøst troende, og andre som mener seg å ha monopol på kjennskap til

Vitenskapen leter etter sjelen

den høyere verden.

At vi kan føle oss i ett med naturen er noe de aller fleste av oss har opplevet. For eks. når vi oppsøker skogens ro, eller i en blomsterhave en solrik sommerdag, hvor fuglene synger, biene summer og flyver fra blomst til blomst. Likeledes ved havet hvor bølgene slår mot stranden, og den enorme himmelens rolige blå hvelver seg over oss. Hvor alt smelter sammen til et evig nå og hvor vi føler oss i ett med altet. For vi er alle av samme stoff som alt annet i naturen. Mere mystisk er det ikke.

BDB sier her fra: Mentalitet og livsskjebne.

Hvis et samfunn skulle settes under mikroskop.

La oss tenke oss at naturvitenskapen fikk et lite norsk bysamfunn under et kjempemikroskop, i 24 timer, så ville vitenskapen «intet» se av det sjelelige som binder disse individene sammen til en organisk helhet og til et levende skjebnefellesskap. For da mikroskopet ikke kan fange opp den sjelelige samhörighet, så tenker vitenskapen seg «samfunnet» ikke på en usynlig måte vokset organisme, men den tenker seg samfunnet som en addition av registrerte skatteborgere.

Vitenskapen ser på samfunnet på samme formelle utvortes måte som presten ser på samfunnsdannelsen mellom mann og kvinne. Det er ikke de usynlige kjærlighetens tråder som gjør mann og kvinne til ett, og heller ikke de bånd som knyttes mellom mann og kvinne når de har barn sammen, men det er paragrafer, papirer, attester, ritualer, og formaliteter som for presten er det avgjørende, f.eks. når han skal avgjøre om barn er «ekte» eller «uekte». Nettopp slik ser også legen på menneskesamfunnet, og på samme måte ser naturvitenskapen på mennesket. Hvis altså de «adderte» borgere trekkes fra hverandre, f.eks. i revolusjoner og kriger, så «oppløses» for naturvitenskapen samfunnet i sine enkelte bestaddele» og så finner man intet. Men samfunnet fortsetter å leve, fordi det på

en usynlig måte, ved sjelelige bånd og andre bånd fra tidernes morgen er vokset sammen. Samfunnet er altså evig levende og kan ikke dø. Men institusjoner, paragrafer, systemer, tallkolonner kan tilintetgjøres. Systemet kan altså oppløses. Man da systemet, som dagdrømmeren selv har lagd, for denne framstår seg som det egentlige og virkelige «samfunn», idet han forveksler sitt eget verk, med den dynamiske utviklings store skaperverk så oppstår denne pussige forveksling eller livsforfalskning som vi alle lider under. Tydeligst ser man denne forveksling av samfunnet og systemet når der skrives og snakkes om økonomi. For da ofrer samfunnet hvasomhelst for systemets skyld.

De fleste av dagens politikere forstår ikke det samfunn de lever i og har liten forståelse av den objektive virkeligheten som omgir dem. De ser helt bort fra menneskets psykologi og de rikdommer den rommer, men de begår den feil å foreslå tilpassninger og forandringer i sine partiprogrammer og tror å kunne forandre systemet på denne måten, de prøver å få menneskene på en kunstig måte til å passe inn i det politiske systemet. De blir maktsystemets forlengede arm, man gjør seg til medium for en utvikling som på forhånd er fastlåst i det statiske samfunnsystem, undertiden i form av diktatur.

For mennesket og samfunnet er ikke eksklusive, men inklusive skapninger som er undergitt det evige organiske livs lover, likesom alt annet levende og da nytter det ikke med vedtak og beslutninger i strid med livslovene. Verden har i alle tider vært vitne til slike mislykkede eksperimenter. Det er som om en kjemiker ville forsøke å endre en reaksjons natur ved å forandre formen på den beholder hvor eksperimentet finner sted. BDB

forts.

Livet er - - -

som vi aldri skal ane engang, det er deg!

Og din skjermende vakt om mit liv har du lagt, og det jubler i meg. Det er deg, Det er deg.

Da vi aldri ditt vesen kan nå, har vi mildere tenkt oss fra deg; – om årtusen ble alle for små, og vi står her igjen uten vei. Er vi syke og klamrer oss fast, hvilken trødt i de drømmer som brast?

Alle evighets-håpenes lysning, som vi så over livsløpets jammer, skal de vike i dødsangstens gysning og kun bli til orm i vårt kammer?

Den som lever i meg han behøver jo ei noen midler; jeg eier ham jo: det er deg!

Er mitt evighets-håp ifra ham, er det dåp

av hans ånd over min, er det deg, er det deg _,

hvi bestemmer jeg orm da min evighets form? Jeg tar ydmyk min lov; for jeg vet den er deg!

Var jeg verdig et: Bliv, kom du makt som er liv, når du vil, som du vil: det er deg, det er deg.

Vi må si at den person som har skrevet dette diktet, er noe mer en en nasjonalist eller sjåvinist. Her møter vi en skapning som virkelig ser helheten i livet, både i tid og rom og fra evighet til evighet. En alturist, en internasjonalist. Han skriver at evighets avkom og frø er vi alle. Har dere tenkt på det, når begynte evigheten – eller mer konkret, når begynte det som har ført til at vi er mennesker? En vitenskapelig teori går ut på at en tåkedott ble slynget ut fra sola engang i tidenes morgen. Den begynte å svirre rundt, og etter noen millioner år størknet den litt

etter litt og kom i bane rundt sola. Vi kan tenke på satellittene og raketene vi sender ut fra jorda. De kommer i bane, og noe lignende har kanskje hendt med denne tåkedotten som ble slynget ut. Den størknet, ihvertfall, og det begynte å komme liv i den, litt etter litt.

Menneskets skjebne

I første Mosebok kan vi lese: «I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden, og jorden var øde og tom, og det var mørke over det store dyp, og Guds ånd svedde over vannene. Da sa Gud: «Det bli lys». Og det ble lys. Leser vi videre, ser vi at dette Lyset førte med seg noe mer. Med Lyset som grunnlag kunne en skapelse ta til, fra evighet til evighet. Lys er grunnlaget for alt. Der lys virker, der blir det liv, der foregår det bestandig noe. Lyset er en strøm, og livet er en strøm. Sola skinner, Lyset skinner, det blir liv i havet og liv på landejorda, sjødyr, fisker, planteliv, dyreliv, fugleliv. Og det står at alle

disse skapninger ble av det samme Lys gjort fruktbare, så de skulle bli mange og fylle opp vannet, det tørre land og luften. Og Lyset så at det var godt.

Men Lyset gikk videre. Det samme Lyset som for millionr av år tilbake hadde gitt liv til død materie, gikk videre og ga bevissthet til denne materien. Memeske ble det kalt, dette som skulle være det første i skapelsens historie til å oppleve Livet bevisst. Nå skulle ikke alle jordens vesener bare blindt følge sine instinkter og drifter lenger. Nå skulle de høyeststående blant dem bli dannet i sitt opphavs bilde og få mulighet til å skille mellom godt og ondt, til å fortsette skapelsen. Men denne bevisstheten og kunnskapstilegnelsen var ennu bare i sin spede begynnelse, i sin mest primitive form. Den hadde jo bare så vidt begynt å våkne. Mennesket skulle gjennomgå mange harde kamper og oppleve mange nederlag og skuffelser før det kunne bli

voksent nok til å kjenne seg selv og sin plass i resten av skapeerverket. Dette visste Skaperen, og det ble også fortalt til mennesket, men mennesket forsto ikke Livets tale. Det trodde at når det bare ble bevisst og brukte sin fantasi, så skulle det nok klare seg selv. Derfor gikk det da også ganske snart imot Lyset. Det ble narret av mørket som omga menneskene på dette tidlige tidspunkt i utviklingen. Derfor ble menneskene drevet bort fra de harmoniske tilstander det hadde levd i. Nå måtte det for alvor forlate naturtilstanden og dra ut i livets skole. Der skulle det først og fremst lære å mestre sine drifter. Det måtte lære å få sin nyervervede fantasi under bevisst kontroll, slik at det kunne bli en hjelp i sann livsorientering, og ikke som en tøylesløs villstyring som gikk foran og lokket mennesket ut i mørket.

Dette at Skaperen hadde gitt mennesket fantasi og bevissthet, var en enorm risiko for mennesket, og vi

ser da også ganske snart at det forgriper seg. Mørket, denne ustyrlige fantasien, slangen, som den også kalles, kom til mennesket, og det står at mennesket spiste av kunnskapens tre. Men slangen sa til mennesket at om det spiste av kunnskapens tre, skulle det bli lik Gud. Det var altså ingen risiko, og dette ble en for stor fristelse. Mennesket spiste av kunnskapens tre og etter det ble det slutt på de paradisiske tilstander. Før hadde det bare kunnet følge sine drifter og forsyne seg av det som i øyeblikket så forlokkende ut, men nå var det slutt med det. Det var kommet noe nytt til. Mennesket var blitt utstyrt med ånd, med bevissthet, med kunnskap om jeg'et. Mennesket var, i motsetning til sine medskapningerm blitt et *åndsvesen* med muligheter til selv å delta i skaperverket, og til selv å forme sine liv. Vi leser at mennesket fikk denne beskjeden: «I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød». Dette var ikke ment som noen straff for mennesket, men det var en pris som mennesket måtte betale for å vokse i bevissthet. For samtidig som mennesket utgyder svette og tårer, skal det også gjennom sine utallige bommerter smått om senn lære å kjenne seg selv og skaperverket så godt at det får bevisst kontroll over hva det foretar seg, og dermed også kunne skape seg paradisiske tilstander. Er mennesket i stand til gjennom sin fantasi å skape helvete, så må det vel også være i stand til å skape en himmel. Dette enorme, store tilbudet er det *bare* mennesket som har fått.

Det kan være morsomt å ser hvordan dette «løpet» skal eller kan ende. I første Mosebok, tredje kapitel står det: «Og Gud Herren sa: Se, mennesket er blitt som en av oss til å kjenne godt og ondt, bare han nå ikke rekker ut sin hånd og tar også av livsens tre og eter av det, og lever til evig tid.» Bibelen har en ganske merkelig fremstillingsmåte her. Det fremstilles slik som at Gud eller Skaperen, denne bevisstheten, var i mot at mennesket skulle få bevissthet. Adam og Eva ble jo nektet å spise av kunnskapens tre. Her ser vi at Gud sier: «Bare han nå ikke rekker ut sin hånd og spiser av livsens tre.» Det er fremstillet som at Skaperen har en redsel forat mennesket skal komme videre i sin utvikling.

Fra naturtilstanden begynte menneskets evige vandring fram gjennom livet. Til å begynne med streifet de om i små grupper i fruktbare områder. De første mennesker menes å ha levd i området rundt Eufrat og Tigris, i Mesopotamiadistriktet. Det er ihvertfall gjetninger om dette. Der er det også så fruktbart at en kan ta avlinger to ganger i året. Senere begynte mennesket å dyrke jorda. De måtte bli mer fastboende, ha hus, dyr, redskaper. Slik har kulturen fortsatt å vokse utover. Gjennom denne utviklingen har mennesket lidd mye, som vi har lest om. Kriger og drap har vært vanlig, før på grunn av mangel, nå på grunn av overflod. Mennesket har gått imot Guds bud og har laget seg selv et system. Men mennesket har også en pakt med Gud. Det kan vi lese om i Bibelen. Hvis mennesket underordner seg og samarbeider med skaperverkets autonome lover, så vil Gud eller Skaperen eller Livet eller hva vi vil kalle det, på sin side holde sine løfter. Vi kan lese i Joh. åpenbaring

om de tilstander som da er lovet. Apostelen Johannes ser dette i en visjon: «Og jeg så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mere. Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem stige ned av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom, og jeg hørte en høy røst fra tronen si: Se, Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud, og han skal tørke bort hver tåre av deres øyne, og døden skal ikke være mere, og ikke sorg og ikke skrik og ikke pine skal være mere, for de første ting er veket bort. Han som satt på tronen sa: Se, jeg gjør alle ting nye, og han sier til mig: Skriv, for disse ord er troverdige og sanne.» Videre står det: «Og noe tempel så jeg ikke (altså denne hellige staden), for dets tempel er Gud Herren, den allmektige og lammet, og staden trenger ikke solen eller månen til å lyse for seg, for Guds herlighet opplyser den, og lammet er dens lys». Solen og månen menes her ikke den solen vi ser her ute eller den månen mennesket nettopp har satt sin fot på. I Bibelen betyr sol og måne kirke og stat. Denne staden her trenger ikke kirke og stat, for Guds herlighet opplyser den, står det. Så står det også nevnt noe her om det livsens tre som er nevnt på det første blad i Bibelen: «Og han viste meg en elv med livsens vann, som rant klar som krystall ut fra Guds og lammets trone. Mellom stadens gate og elven på begge sider sto livsens tre, som bar frukt tolv ganger og ga sin frukt hver måned, og bladene på dette treet var til legedom for folkene». Det det ser ut til at Skaperen frykter for på de første sidene i Bibelen, det går i oppfyllelse på de siste.

Mennesket i dimensjonen <tid>

Et sted på denne utviklingslinja, eller skal vi kalle den en spiral fordi menneskets bevissthet hele tiden stiger samtidig som den gjentar seg, et sted her befinner mennesket seg i dag. Er mennesket stort eller er det lite? Hvis vi sier at mennesket lever i 70 år, og vi setter denne alderen opp mot evighetsperspektivet, så blir vi ganske små. Men – tid, hva er det egentlig? Det er bare et redskap som vi bruker av praktiske grunner. Vi ser på klokka og sier det er tida den viser. Det er praktisk forat vi skal komme tidsnok på bussen, og ikke få trekk i lønna fordi vi kommer for sent på jobben, Men tid i seg sjøl, når vi setter den inn i evighetsperspektivet, så er det i grunnen ingen ting, det er et relativt begrep. Kristus nevner også noe om dette: «Før Abraham ble til, er jeg». Her sier Kristus at Abraham og jeg, vi er på samme tid. Før Abraham er jeg, og jeg er nå. Det må vel gå helt rundt for Jesus, han hadde vel ikke noe greie på dette? Vi sier at en generasjon er så og så lang, men hva er egentlig en generasjon? Hvert sekund fødes et menneske, og hvert sekund dør et menneske. Hva blir det da igjen av en generasjon? Denne evigheten er noe som ikke er avhengig av tid, den er en strøm, den stanser aldri – eller kanskje den bare står stille? Bjørnson sier at vi fikk være med en svinnende stund og øke evighets arv. Ja, setter vi mennesket inn i den sammenheng, da blir vi

store. Vi kan jo si at denne evigheten kunne klart seg uten akkurat mitt liv, men da må vi også kunne spørre: Hvilken eke er den viktigste i et sykkelhjul? Hvilket atom er viktigst i en stålwire som holder ei bru, f. eks.? Mennesket, enkeltindividet blir som et ledd i en lenke. Hvis et ledd i en lenke kuttes, så kuttes lenken. Det er ingen ledd som er overflødige, ingen mennesker som har levd forgyeves. Ingen er til skade sett ut fra helheten. Brochmann sa engang om stortingsmennene, at om de ikke gjorde noen særlig nytte, så pustet de ihvertfall ut kulldioksyd, slikt det ble til nytte for plantene, og det er da også ei trøst. Så ingen har levd absolutt forgyeves. Om vi regner noe for ugras, så er ugraset ikke forgyeves, det herder ihvertfall plantene vi skal ha. Slik er det også hos menneskene. Disse som farer mest vill, de trenger vi, for om ikke annet, så holder de andre våkne, og kan også få andre igjen til å tvile. Vi må ikke se noen fiende i andre mennesker. Paulus sier også – at vi har ikke kamp med mennesker av kjøtt og blod, men med åndehærer i himmelrommet. Vi må kanskje gjøre blant menneskene som vi gjør i hagen, ikke bare luke opp ugraset og kaste det vekk. Vi kan snu på torva, omvende den, vende den om, slik at de dynamiske, livgivende kreftene som er i ugraset, kan komme de edlere plantene til nytte. Vi får de dynamiske, levende kreftene over på vår side. Selv ikke en tistel skal vi bare kaste bort selv om den har torner. Roser har jo også torner –.

Mennesket i dimensjonen

<rom>

Ser vi mennesket under dimensjonen rom, kan vi lese hva Bjørnson sier om dette: Intet så smått at ei finnes et mindre ingen kan se. Intet så stort at ei finnes et større bortenfor det. Her har vi evigheten eller uendeligheten i det vi kaller utstrekning eller rom. Men også dette er et mangelfullt hjelpemiddel mennesket har, men vi må ha det, for uendeligheten blir så stor at vi fatter det ikke. Vi må konkretisere. Vi må sette grenser så langt vår fantasi kan rette utover. Men det er morsomt å tenke på at det alltid kan finnes noe mindre enn det vi har. Vi kan ta en tråd, dele den i to og fortsette med å dele. Vi blir aldri ferdige. Motsatt kan vi skjøte på en tråd så den stadig blir dobbelt så lang. Vi blir aldri ferdige. Mikrokosmos og makrokosmos kaller vi dette, ut fra våre begreper, ut fra våre mål.

Vi lever midt i atomalderen, og da kan det jo passe å ta for oss et atom. Et knappenålshode består av ca 100 trillioner atomer, et ganske stort tall. Tegner vi en strek med en blyantspis, kan vi telle ca 1 million atomer tvert over denne. Hvert enkelt atom består av en kjerne i midten og elektroner som svever rundt. Den gjennomsnittlige kjernevekt i et atom er 2000 ganger vekt av elektronene som farer rundt. Det vil igjen si at i ca 1000 kubikkmeter jern, altså en blokk som er 10 meter lang, 10 meter brei og 10 meter høy, vil en finne, hvis en tok ut atomkjernene, at det ble en firkant på 1 kubikkmillimeter, altså så stort som et knappenålshode omtrent. Jern har egenvekten 8 ca., så dette knappenålshodet ville da veie ca 800 tonn. Mesteparten av det som er i et atom er luft. Rommet,

som atomet består av, er ca 10 000 ganger diameteren av atomkjernen. Det vi sier er en jernklump, er faktisk tomrom, eller så og si tomrom. Hvis vi forstørret dette atomet slik at kjernen ble så stor som et knappenålshode, ville atomets diameter bli ca 50 meter. Det er bare noen få elektroner som svever rundt i dette rommet, elektroner som veier 1 åttetusendel av kjernen. Dette kaller vi kompakt fordi vi er så store i forholdet til atomet.

Kjernen og elektronene har forskjellig elektrisitet, kjernen positiv og elektronene negative. Disse tiltrekker hverandre så elektronene holdes i bane rundt kjernen. Kjernen består også selvsagt av smådelar, men hva som holder dem sammen, er ganske ukjent for mennesket ennå. Elektronene farer rundt kjernen med en volsom fart, flere tusen kilometer i timen. Her har vi kanskje en nøyaktig kopi av vårt eget solsystem. Vi vet at jorda roterer rundt seg selv samtidig som den går rundt kjernen, rundt sola. Jorda roterer med en fart av 1700 kilometer i timen, og går rundt sola med en fart av 72 000 kilometer i timen, og vi vet da også at her i himmelrommet vårt er det god plass. Like god plass er det også inne i en kompakt jerngjenstand, og hvis vi bruker fantasien litt her, kan vi kanskje tenke på at dette vårt solsystem er et lite atom i noe som da må bli uendelig stort etter våre begreper. Går vi utover den veien, hvor mye kan vi forstørre? Vi kan også gå innover i atomkjernen, som består av flere deler som hver for seg består av deler, – hvor slutter det? Vi har vel alle stått ute en stjerneklar kveld og fantasert om hva som kan være bortafor det vi ser? Det må være noe der, men hvor slutter det, og hva er det så bortafor det igjen? Her har vi evigheten, en evighet som er ufattelig.

Mennesket står et sted mellom makrokosmos og mikrokosmos, og her må vi da også kunne spørre: Er mennesket stort eller er det lite? Vi forstår at det er stort i forhold til det vi kaller et atom, men lite i forhold til solsystemet. Vi lever også her midt i en evighet, midt i en helhet, uten at vi vet noe særlig og uten at vi tenker noe særlig over det. Når vi ser det slik,

må vi bli stående ydmyke, både overfor livet og overfor skaperverket. Vi må beundre og undre. Og dette ødelegger vi mennesker, vi, som ikke engang kan sette et hår tilbake på vårt eget hode. «Men, visste du bare hva som tjener til din fred, men i dag er det skjult for dine øyne.» I dag opplever vi forgiftning, forurensning i større og større grad. Dette har pågått i lengre tid, vi har bygd opp en industri som fortsetter å spy ut gifter. Nå først oppdager vi at dette har skadelige virkninger, men å stanse dette er ytterst vanskelig. Vi har satt i gang noe som må få leve ut, må få fortsette til vi har funnet noe som er bedre. Dette gjør vi fordi vi forstår ikke helheten, stoffenes eller energiens kretsløp.

Mennesket i stoffenes og energiens kretsløp

Plasserer vi mennesket inn i dets kretsløp, så vet vi at mennesket gir fra seg kullsyregass til plantene, noe gjennom jorda, og noe gjennom lufta. Disse plantene spalter kullsyra,

nyttiggjør seg den og lager kullstoff, som igjen brukes til å danne frukter, som vi får igjen av treet. Surstoffet eller oksygenet frigjøres gjennom bladene, og vi puster det inn. Mennesket bruker da denne oksygenen og kullstoffet i sin forbrenning. Her blir den solvarmen som var bundet, frigjort, og brukes til å drive menneskekroppen. I denne forbrenningen oppstår kullsyre, som igjen går til bladene. Kretsløpet er sluttet. Mennesket er bundet til plantene. Vi er her bundet i et kretsløp som det er umulig å komme ut av. Det skapes intet og intet går til spille.

Det er overflod. Andre kretsløp har vi også, mindre kretsløp. Kullhydrater og eggehviter har sine kretsløp., Mennesket blir som et ledd, et viktig og nødvendig ledd i et intimt samarbeid med både planter, jord og luft. I vannets kretsløp deltar vi også. Vanndampen som stiger opp, fortettes og kommer ned som regn. Mennesket gir også fra seg litt av den vanndampen som stiger opp. Vi kan kanskje si det er lite, men hva er lite og hva er stort? I vannets kretsløp har også mennesket grepet inn med sin fantasi. Vi har bygd ut fosser, vi har skapt varme og lys av det som før bare var vann og fart. Det er den skulte kraften i fossen mennesket har nyttiggjort. Vi tar kraften ut fra en generator i kraftverket. Den går i ledninger til lamper og ovner og tilbake gjennom en mindre ledning til andre polen på generatoren. Vi har bare lånt kraften. Litt er kanskje blitt borte på veien, men det er bare gått inn i andre kretsløp og kommer tilbake senere. Intet går til spille.

Alle små og store kretsløp vi vet om, og som vi ikke vet om, kan vi kalle overflod – eller økonomi. Det er nok til alle. Alle gir og alle tar. Her er ikke plass for noen sparepolitikk, og vi har ikke behov for noe statstilskudd. Det er livets og helhetens harmoni vi lever midt oppe i – uten å vite det, kanskje. Vi lever midt i harmoniens, i Guds rike. Hvis vi tenkte mer over dette, ville vi kanskje være litt mer forsiktig med naturen. Vi er på hellig grunn og bør gå varsomt fram så vi ikke forstyrrer denne helheten. Det er en fullkommen helhet, men selv en fullkommen helhet er lett å ødelegge. Den er sårbar som en krystallvase, som er fullkommen på sin måte, og tander. Denne harmoniens, helhetens rike tåler ikke noen urettferdigheter. Vå må verne om helheten forat den skal fortsette. Vi må finne lovene for denne helheten, og underordne oss dem. Og dette skulle vel være av interesse for menneskene, siden vi står midt oppe i den og er en del av denne helheten.

Når det gjelder menneskets rike, så vet vi at det som holder det sammen, er kjærligheten. Ja, det gjelder også resten av skaperverket. Alt holdes sammen ved kjærlighet. «Du skal elske din neste som deg selv,» leser vi. Vi finner dette altomfattende og altammenholdende prinsipp er kjærlighet, at det er kjærlighet som holder både planter, skog, fjell, fjorden, sjøen, vinden, dyr og mennesker sammen, en kjærlighet fra evighet til evighet.

Vi tenker i helheter

På mindre områder har vi underordnet oss helheter. Hvis vi tenker på den måneferden som

nettopp har gått for seg, ville den vært umulig dersom mennesket ikke hadde forstått og underordnet seg den helhet som var nødvendig dersom ferden skulle klaffe, og disse mennene komme seg både fram og tilbake. Her er det en helhet vitenskapsmennene må ta hensyn til. Denne helheten finner vi også i en bedrift, f. eks. eller også i jordbruket. Der må man drive vekselbruk. Nye stoffer tilføres forat vi kan ta ut andre. Bryter vi dette prinsippet, blir ingen ting som det skal. Vi underordner oss og samarbeider med helheten på de områder som er så små at mennesket kan fatte dem. Men når vi har små helheter på disse områdene, så er det vel rimelig å tro at den store helheten også er en helhet, at altså altet er en helhet. Og hvorfor ser vi ikke denne helheten i den store sammenhengen – eller også i det vi kan kalle åndenes verden, evighetens, harmoniens verden? Eller i det som er mest aktuelt for oss – i selve menneskesamfunnet? Hvorfor ser vi ikke helheten der? Det er ingen som prøver å diktere lovene som disse månefartøyene skal gå etter, Hvordan skal vi da kunne tro at vi skal kunne diktere de riktige usynlige lover, når vi ikke prøver å diktere de lover som er i den synlige, materielle verden? Men det er vel slik her som i all pedagogikk ellers. Vi må gå fra det konkrete til det abstrakte, Vi må først finne naturens og Livets lover på de konkrete, de synlige områder. Senere, når vi kommer lenger opp i «klassene», finner vi vel også naturens lover på de abstrakte, usynlige områder. Vi kan jo også se resultater av at vi ikke følger lovene i den usynlige verden. Hvis det blir uvennskap i en liten familie, får vi intriger, misunnelse, skilsmisser. Slik også samfunnet. Der har vi også misunnelse, mistenksomhet, rettsaker, nød, fattigdom, krig. Derfor var det at vi for ca. 2000 år siden fikk en til å rettlede oss i åndens verden. Hadde vi fått leve uten ham, så hadde vi vel kanskje også funnet fram, men for at vi ikke skulle lide for mye, fikk vi en til å rettlede oss i forholdet mellom menneskene.

Den gylne regel

Jesus Kristus kom hit for å peke på den gjengjeldelsens lov som gjelder for alt liv. «Du skal elske din neste som deg selv», sa han. Det er ikke noe påbud i den forstand, det er en naturlov.

Hvis du elsker din neste, vil din neste elske deg igjen. Så enkelt er det, så enkelt er Jesu Budskap. Vi ber jo også Fadervår: «Forlat oss vår skyld, som vi forlater våre skyldnere.» Vi ber der at vi skal forlates i samme grad som vi forlater. Vi kan se det ennå tydeligere ved å ta for oss fotvaskingen, der Jesus demonstrerte for oss hva han egentlig mente og hva det betyr å gjengjelde. Han sier: «Hvis dere hersker, blir dere hersket over, hvis dere tjener, så blir dere tjent.» Før påskehøytiden, visste Jesus at hans time var kommet da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen: Og liksom han hadde elsket sine egne som var i verden, så elsket han dem inntil enden. Og mens de holdt måltid, da djevelen allerede hadde inngitt Judas Iskariot Simons sønn i hjertet at han skulle forråde ham, og da Jesus visste at Faderen hadde gitt alt i hans hender, og at han var utgått fra Gud og gikk

til Gud, så står han opp fra måltidet og legger sine klær av seg og tar et linklede og binder om seg. Deretter slår han vann i et fat, og så begynte han å vaske disiplenes føtter og tørke dem med linklede som han var ombundet med. Han kommer da til Simon Peter, og han sier til ham: «Herre vasker du mine føtter?» Jesus svarte og sa til ham: «Hva jeg gjør, det forstår du ikke nå, du skal skjønne det siden.» Peter sier til ham: «Du skal aldri i evighet vaske mine føtter». Jesus svarte ham: «Dersom jeg ikke vasker de, har du ingen del i meg». Simon Peter sier til ham: «Herre, vask ikke bare mine føtter, men også hendene og hodet». Jesus sier til ham: «Den som er badet, trenger ikke til å vakse annet enn føttene, men er ren over det hele, og I er rene, dog ikke alle». For han visste hvem det var som skulle forråde ham, derfor sa han: «I er ikke alle rene». Da han nå hadde vasket deres føtter og tatt klærne på seg og atter satt seg til bords, sa han: «Skjønner I hva jeg har gjort med eder? I kaller meg Mester og Herre, og I sider det med rette, for jeg er det. Har nå jeg, eders Herre og Mester vasket eders føtter, så er også I skyldige i å vaske hverandres føtter, for jeg har gitt eder et forbilde forat I skal gjøre som jeg har gjort med eder: Sannelig, sannelig sier jeg eder, en tjener er ikke større enn sin herre, heller ikke en utsendign større enn den som har sendt ham, vet i dette så er I salige så sant I gjør det».

Det å vaske folks føtter var jobben til slavene i Israel på Jesu tid, altså en tjeners oppgave. Jesus gikk her inn som en tjener, som en slave, og har her gitt oss et eksempel: Dere er salige så sant i gjør det. Dette er altså ikke noe påbud, men der er en universell, gjeldende lov som Jesus peker på. Det er heller ikke et påbud om å gå lidelsens vei, som en av og til kan høre det uttalt, helst i religiøse kretser. Det hørest ut som om man nyter å lide, og slik er det vel ikke ment. Kjærligheten, som er det altomfattende, virker ikke bare én vei, det er en vekselvirkning der. Å elske er ikke bare å gi, men det er også å ta imot, det er å gi og motta. Men dette tåler ikke å bli forhindret av f. eks. urettferdighet. Jesus sier et sted at på grunn av urettferdighet skal kjærligheten bli kald hos de fleste. Hvis det kommer urettferdighet inn, blir kjærligheten kald. Her kan det bli vanskelig når vi ofte hører at vi er født onde, ha, vi er vel opplært til å tro det, i grunnen. Vi er ikke oppdratt til å elske, derfor kan det være vanskelig å forstå dette. Det kan også til og med være vanskelig å gi når en får høre at en er en mindreverdige skapning. En møter mistenksomhet, og da kan det være vanskelig å innstille seg på å gi.

Helheten i Jesu framstilling

Denne helheten som Jesus påpeker gjennom hele sin forkynnelse, kommer også tydelig fram i Bergprekenen. Han sier: «Tro ikke at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene, jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. Jeg sier dere for sant, før himmel og jord forgår, skal ikke engang den minste bokstav eller en eneste strek i loven forgå før det er skjedd alt sammen. Den som bryter ett eneste, selv av de minste budene og lærer andre å gjøre likeså, han skal kalles den minste i himmelriket,

men den som holder dem og lærer andre å holde dem, skal kalles stor i himmelriket.» Hvis vi altså bryter bare ett eneste lite bud, bryter vi samtidig helheten, vi forstyrrer den. Han sier videre: «Dere har hørt jeg har sagt til de gamle: «Du skal ikke slå ihjel. Den som dreper er skyldig for domstolen.» Men jeg sier dere at den som blir sint på sin bror uten grunn er skyldig for domstolen, og den som sier «din dumrian», er skyldig for rådet, og den som sier «din ugudelige narr», er skyldig til helvetes ild». Han sier altså til de gamle: «Dere har nok lest, men dere har ikke forstått. Dere legger vekt på litt, men dere glemmer helheten. Dere har hørt det er sagt til de gamle: Du skal ikke bryte ekteskapet, men jeg sier dere at den som ser lysten på en annen manns hustru, han har gjort ekteskapsbrudd i sitt hjerte.» Fariseerne satte opp lover som de prøvde å følge til punkt og prikke. «Det er ikke så mye», sier Kristus, «dere må ta med helheten. Du skal ikke bare avstå å bryte ekteskapet, men der er noe mye mer. Om det høyre øyet lokker deg til fall, så riv det ut og kast det fra deg. Det er bedre for deg at du minster ett lem enn at hele ditt legeme blir kastet i helvete, og dersom din høyre hånd lokker deg til fall, så hogg den av og kast den fra deg. Det er bedre for deg at du mister ett lem enn at hele legemet kastes i helvete. Dere har også hørt det er sagt til de gamle: «Du skal ikke sverge falsk ed, men holde for herren det du har sverget.» Men jeg sier at dere ikke skal sverge i det hele tatt, verken ved himmelen, for den er Guds trone, eller ved jorden, for den er hans fotskammel, eller ved Jerusalem, for det er den store konges by, heller ikke skal du sverge ved ditt hode, for du kan ikke gjøre et eneste hår hvitt eller sort. Det er nok at dere sier ja eller nei. Alt som er mer enn dette er av det onde». Igjen peker han på helheten. «Dere har vel hørt det er sakt: Øye for øye og tann for tann. Men jeg sier dere: Dere må ta hensyn til helheten! Det er noe mer enn det dere har sett. Sett dere ikke opp mot den som gjør vondt mot dere. Slår en deg på ditt høyre kinn, så vend det andre til ham. Om en vil saksøke deg og ta skjorten din, så la ham få kappen også. Dersom en vil tvinge deg til å gå en mil med ham, så gå to. Gi den som ber deg, og vend deg ikke bort fra den som vil låne av deg. Dere har hørt det er sagt: «Du skal elske din neste og hate din fiende». Igjen svarer han: «Men jeg sier dere; elsk eders fiender, velsign den som forbanner dere, gjort godt imot dem som hater dere, be for dem som forfølger dere, så dere kan bli barn av den far dere har i himmelen. Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg.»

Alt det som fariseerne og de skriftlærde har strevd med å få til, denne lille biten av helheten de har strevd med, får de aldri til før de setter den inn i helheten og søker Guds rike og hans rettferdighet. Først da blir der orden i den lille biten. Vi må gå den andre veien, sier Jesus, vi må ta helheten først, så kommer bitene av seg selv. Det er ikke et puslespill vi kan bygge opp, vi må gå ut fra helheten.

I disse tre store fristelsene som det står Jesus kom ut for, finner vi også dette ene at han peker på helheten. Det står at han ble ført ut i ødemarken, og han hadde fastet i

firti dager og firti netter, så ble han sulten. Da kom fristeren til ham og sa: «Er du Guds sønn, då si til disse stener at de skal bli brød». Men han svarte: «Det står skrevet: mennesket lever ikke bare av brød, men av hvert ord som går ut av Guds munn». «Her kan du vel spise, Jesus», sier djevelen. «Når du er sulten, kan du vel spise, og du som har makt til å gjøre hva du vil, du kan da vel også si til disse stenene at de skal bli brød?» «Ja», svarte han, «men det er noe mer her i livet, det er noe mer enn å tenke på brød i øyeblikket. Vi må ta helheten med, mennesket lever ikke bare av brød, men av hvert ord som går ut av Guds munn». Her er det samme sagt på en annen måte. Hvert ord som går ut av Guds munn, kan vi si er det samme som alle de lover som gjelder for helheten, og som Gud eller Skaperen har lagt ned. Vi må ta hensyn til alt.

Det står videre at djevelen tok ham med seg til den hellige by, stilte ham opp på tempeltinden og sa: «Er du Guds sønn, så kast deg ned, for det står skrevet: han skal by sine engler at de skal bære deg på sine hender, så du ikke skal støte foten din på noen stein». «Jada, det er riktig det,» svarer Jesus, «men du må lese mer, det står noe mer. Det står også skrevet: «Du skal ikke friste Herren din Gud. Vi må ta med alt. Helheten mangler». Det er jo fristende det at andre arbeider og strever for oss, at andre bærer oss på hendene, som det står. Det er jo fristende å kjøpe en aksje som står høyt i kurs og gir mye fra seg, og så legge seg på sofaen. Det er fristende. Men det er noe mer, og dette mer er kjærlighetens og tjenestens prinsipp, det bærende i alt, som vi må ta med. Det er ikke bare å ta i mot. Uten at vi ser helheten der, uten at vi gjør noe før vi legger oss på sofaen, kan vi si, så vil samfunnet uthules og råtnes innenfra. «Vi kommer i strid med oss selv,» som Jesus sier.

Så kommer da den siste fristelsen. Nå tok djevelen ham med seg opp på et høyt fjell og viste ham alle verdens riker og deres herlighet og sa: «Alt dette vil jeg gi deg, dersom du vil falle ned og tilbe meg». Da sa Jesus til ham: «Vik bort fra meg, Satan! For det står skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, ham og ingen annen skal du tjene». Alt dette skal du få, bare du følger mitt (djevelens) system. Følg mitt system, følg det system vi har nå, så skal du få god utdannelse, du skal få gode vitnesbyrd fra de skolene du går på, og du skal ansees for å være en god samfunnsborger. Du skal få en godt betalt stilling, og du skal få bestemme over 50, 100, 1000 og 3 1/2 million mennesker. Du skal få bli statsminister i Norge, hvis du bare følger mitt system. Du skal få hedersbevisninger, reise utenlands og bli tiljublet. Bare én liten betingelse: du må følge mitt system. «Vik bort fra meg Satan», svarer Jesus, «for det står skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, ham og ingen annen skal du tjene. Du kan ikke tjene dette system som menneskene har laget – og det virkelige system. Han setter opp det helhetens system eller den kjærlighet som er det sammenholdende i alt – opp mot den organiserte klassekamp og partikamp som vi mennesker har laget. Vi har laget politikk og splid, og resultatene ser vi vel.

Liv betyr utvikling

Det er mange vanskelige fristelser

menneskene er oppe i på sin vandring fra evighet til evighet. Hvorfor er mennesket skapt slik? Hvorfor må vi gjennom alt dette? Var det ikke bedre om vi var skapt fullkomne, slik at vi hadde full innsikt i og bevissthet om altet? Hvorfor må vi gjennom dette her? Ja, vi kan vel like gjerne spørre: Hvorfor blir ikke et barn født som voksen? Det blir i grunnen det samme spørsmålet. Det er også vanskelig å svare på, men før et menneske kan bli voksent, må det jo være et barn. Hvorfor det må være slik, går også over vår forstand. Vi må bare godta at det er slik. Vi må også godta at menneskeheten er født som barn, at vi vokser i bevissthet og skal bli voksne engang. Jesus sa i Getsemane, husker vi: «Er det mulig, så ta denne kalk fra meg, ikke som jeg vil, men som du vil». Det får vi også si. «Ikke som jeg vil, men som du (livet) vil».

Utviklingen går fra enkle til mersammensatte former, fra en primitiv til en mer utviklet form, og dette vekstprinsippet må vi godta. Vi må følge det og vi må forstå det. Men hvordan skal vi så ha noen sjanse til å forstå dette?. Er det noen som gir oss noen undervisning i det? Det skulle vel helst være skole og kirke som gir undervisning, men hva vet skole og kirke om det dynamiske livsprinsippet som gjelder? Blir det undervist i det – eller er det et statisk syn som blir lagt fram? Vi må vel si at Kirken er en av de mest konservative institusjoner vi har. Det er ytterst vanskelig å få kirken til å gå med på en forandring. Det har vi sett opp gjennom historien. Det er jo faktisk bare såvidt kirken ennå vil slippe taket på læren om at jorda er flat, fordi himmelen er der oppe, himmelen ligger fortsatt oppe på den hvelvingen som var over «fatet». Hvor skal himmel og helvete plasseres i vår tid? Vi reiser til månen, vi sender satellitter ut til Mars, og trenger et svar. Hvor er himmelen der oppe? Den er liksom blitt forskjøvet utover, til et «der ute». Men en av russerne som var i rommet, sa at han ikke så noen himmel der ute, og det skal vel noe til om de finner noen, kanskje? Men kirken holder på den samme påstand at himmelen er der ute, der oppe, og at helvete er der nede. Det pekes oppover og det pekes nedover. Jeg har f. eks. lagt merke til at tegnet de døde har for Gud, er en pekefinger som står opp, og også for himmel. Det er kanskje noe mer abstrakt i det, i overført betydning at det ligger over mennesket.

Men kirken ser jo at verden lider. Hvilke forklaringer gir kirken på disse lidelsene? Hvis vi spør så får vi vel et noenlunde slikt svar: Gud vil det. Og for å avskaffe disse lidelsene får vi så den oppskriften: Be! Og som trøst for lidelsen hører vi at Jesus led for oss. Og som løsning for lidelsene: En bedre verden venter oss etter døden. Det er ikke noe særlig dynamisk i disse svarene, eller i den forkynnelsen kirken gir. Og skolen har ingen kunnskap til å gi noe mer dynamisk enn kirken. Den forstår vel ikke den egentelige sammenhengen vi har i livet. De åndelige veiledere vi har, de har et voldsomt stort ansvar. Det må være de som bærer ansvaret for det som skjer senere. Jesus sier jo også: «Frykt ikke for den som slår ditt legeme ihjel og ikke kan gjøre noe mer, men frykt for de som har makt til også å kaste i helvete». Altså,

frykt for de som lager til et system som fører oss til helvetes tilstander. Det er de vi skal frykte, – og det er vel nettopp de åndelige veiledere.

Det er mange i vår tid som profeterer undergang for jorden, i år 2000, har noen sagt. Det er ikke så lenge igjen. De peker da på luftforurensninger, atomopprustning, kløften mellom de rike og de fattige. Det pekes f. eks. på at de fargede sulter mer og mere, mens de hvite bygger bredere og bredere autostradaer. Mange sier da som en forklaring og en trøst til dette her, at for 2, 3 hundre år siden sultet også vi her i landet. Bare les Falkbergets bøker! Det er noe som de undereutviklede må gjennom! Ja det er riktig at vi sultet for to hundre år siden. Det er sant det Falkberget skriver. Men hvorfor sulter de fargede i dag? Det er vel en litt annen grunn. Vi må ta helheten med også her. Vi må ikke bare peke på dette ene, vi må se det i en større

sammenheng. Som vi alle vet, så har de hvite drevet kolonisering og utsuget de fargede, og det er jo mere årsaken til deres nød. Men utviklingen går i en spiral, vi hvite kan også komme til å sulte. De regner med at Amerika bare har mat å utføre i ca. 15 – 20 år framover, og at de hvite ikke øker så fort som den svarte befolkning. Om 50 år er det kanskje de svarte som har hegemoniet i verden. Jeg så noen tall her. Jeg vet ikke hvor mye man skal stole på dem, men de sier at om 50 år er det 20 % hvite og 80 % fargede i verden, hvis utviklingen får fortsette. Er det også her gjengjeldelsens lov gjør seg gjeldende? Er det som en negerleder en gang sa, at «før hadde vi landet og de hvite hadde Bibelen, nå er det motsatt. Nå er det vi som har Bibelen og de hvite har landet». Men, det er ikke spørsmål om mann eller kvinne, om jøde eller greker, om svart eller hvit, det er spørsmål om hvordan mennesket vil fortsette.

Om de fargede overtal, ja, hva rolle spiller det egentlig? Det er jo menneskes indre ånd det kommer an på. Og en ganske ny vitenskap som vi har fått, psykologien, den fortsetter. Den har motgang, men den fortsetter og vil fortsette. Det er ingen som kan stoppe den, for den bygger på de oppdagelser den gjør. Der er det ikke noen som setter opp fantasier og lager lære ut av det men det bygges på virkelige iakttagelser. Derfor er det en vitenskap som ikke kan stoppes, selv om den er vanskelig å erkjenne. Og vi oppdager mer og mer at psykologien har rett. Jeg tenker da på at det som er sagt forut, det som Jesus har sagt, og vel også mye av det B.D. Brochmann har sagt, passer med psykologien. Disse karene som har gått forut, de har forstått, og så kommer den nye vitenskapen og slår fast, og da må vel også vi erkjenne. Og vi må vel innrette oss etter det. Vår innstilling til menneskene og

livet vil forandres. Brochmann sa at vår mentalitet er vår skjebne. Det vil vel også gjelde da, slik at vi får en annen mentalitet i retning av nestekjærlighet. Så vil det bli vår skjebne. Vi vil oppleve kjærlighet fra nesten. Men denne verden som vi nå lever i, og som er opplært i en mentalitet, der psykologien ikke er tatt til hjelp, må også få løpe sin linje ut. Den innstilling som står bak denne reklameplakaten fra Bergens Privatbank, må få løpe sin linje helt ut.

Hvor sterke må ikke livets positive krefter være! Tenk på hvilken makt en institusjon som en bank har, hvilken innflytelse den øver på folks innstilling! Her lærer den menneskene opp i at de skal gjøre minst mulig innsats i livet, og at de skal forlange mest mulig for det de gjør. Dette må være stikk imot Kristi lære. Og enda består livet. Riktignok viser historien og vår egen tid at menneskene har lidd mye

p.g.a. sin mentalitet, men det er som menneskene ikke slipper å gå den riktige veien. Menneskene skal tvinges til å erfare at det er gjensidig tjeneste og kjærlighet som fører til bedre samlivsforhold.

En slik reklame som denne her, vil falle bort av seg selv ettersom menneskene får mer og mer forståelse av og kunnskap om livet. Menneskene vil en gang komme til å spise av Livets tre som de i menneskehetens fødsel begynte å spise av kunnskapens tre. Mennesket skal vokse, selv om det vil og skal og må koste. Ferden går videre på «tidslinja». Hvor lenge? Hvor langt? Hvor er den høyeste av alle høyder? Kommer mennesket noen gang dit? Vil kanskje en skapning høyere enn mennesket overta?

Okkupasjonshistorien:

Biskop Berggrav og soldatene

Av Arne Jørgensen, Oslo

Under overskriften «Nazistiske offiserer – Forsvarets historieskribere» tar redaktør av Vårt Vern (utgitt av Krigsskoleutdannede Offiserers Landsforening), major John Berg, i avisens mainummer opp dette temaet under henvisning bl.a. til Lars Borgerstruds forskningsarbeide som viste at et stort antall høyere offiserer sto tilsluttet Quisling-partiet NS før og etter 9. april 1940, og at flere av dem gikk i tysk krigstjeneste. Om dette skriver Berg:

«Forsvaret må nå ikke gjøre den vanlige tabben og prøve å «løse problemet» med arroganse og mistenkeliggjøring. Vi må se i øynene at Forsvarets egen historieskriving, i særdeleshet om hæren 1940–1941, er mer enn mangelfull. Det er Forsvarets egen feil, en klar parallell til problemene på informasjonssektoren der Forsvaret også altfor lett setter skylden på andre for konsekvensene av egen passivitet. Forsvaret har rett og slett en dårlig kultur på dette feltet.»

Bra sagt, og riktig sagt! Men Berg bryter selv med dette gode fortsett når han i et innlegg i Aftenposten 21.10. tar seg til å forsvare biskop Eivind Berggravs ferd til Stubdal i Åsa på Ringerike 15. april 1940. Dit var Berggrav, som anført av meg i Aftenposten 16.10., blitt kjørt av tyske militære. Ledsaget av tyske frontjournalister, med en megafon i hånden, ga han seg her til å rope ut

hva hans oppdragsgivere på høyeste plan, øverstkommanderende for de tyske styrkene, general von Falkenhorst (som han hadde hatt en konferanse med tre dager før) og general Engelbrecht, forventet av ham: å få Oslo-ungdommer og andre på vei gjennom Nordmarka til mobiliseringssteder utenfor tysk kontroll til å oppgi sine fortsetter. Ikke én lot seg påvirke av biskopens megafon-tale, der han skremte med Haag-konvensjonens hjemmel for krigføring, dets forbud mot å bære våpen i sivil, at man kunne bli skutt ved standrett for dette, og at ungdommene måtte vende tilbake til sine hjem. Det samme skremte han med i det tysk-kontrollerte NRK, etter sin hjemkomst dagen etter.

Noe helt annet ga den daværende forsvarssjef, general Ruge, til kjenne gjennom sin hydelst til disse ungdommene etter at han var kommet til Tromsø – der han i sin skildring av felttoget i Sør-Norge sa: «Fra Oslo strømmet for eksempel hundreder av menn som ikke kunne mobiliseres fordi tyskerne sto i byen. De samlet seg under en eller annen tilfeldig befalingsmann og vokste til et kompani. De traff andre lignende flokker fra alle kanter av Østlandet, og ble til en «bataljon».

I stedet for som en krigsutdannet offiser å ta seg disse ord ad notam, unnskylder Berg i sitt innlegg «Berggravs budskap over megafonen» med at «Han trodde på ryktene (satt frem av tyskerne) om at norske ungdommer, med våpen, men i

sivile klær, virret fortvilet rundt i Nordmarka, uten mat og helt uten ansvarlig ledelse, og at ungdommene måtte skytes når de ble så sultne at de kom frem og ble tatt til fange, og at det var dette han ville forhindre.» Javel. Men visste ikke Berggrav at mobiliseringsordre var utgått fra landets lovlige myndigheter, og at det ikke var de, men generalene Falkenhorst og Engelbrecht som sto bak hans kjøretur til Stubdal? Jo, det visste han meget vel. Men var han virkelig så dum at han ikke forsto at tyskerne brukte ham som sitt spesielle redskap? Det har jeg for min del, og mange med meg, vanskelig for å tro. Blant disse var folkerettseksperten, utenriksminister Koth, som i en radiotale i BBC i mai rettet et skarpt angrep mot Berggrav for denne hans defaitistiske holdning og opptreden april dagene 1940.

Enda kraftigere gikk professor dr. jur. Jon Skeie ut da han i en utredning til myndighetene like etter frigjøringen 1945 skrev: «At Berggravs generelle oppfordring til å oppgi kamp og sabotasje var objektivt landsskadelig, kan der vel ikke være tvil om, dersom man ikke vil fordømme som landsskadelig den forsvarskamp vår hær på den tid førte».

Jeg tror redaktøren av Vårt Vern, reserveoffiser John Berg, ikke minst av hensyn til sine offiserskolleger og mange, mange andre, vil gjøre klokt i å revurdere sin unnskyldning av biskop Berggravs opptreden i en tid da mobiliseringsordren var gått ut, og krigen var i full gang.

EU-debatten, kampen mellom retten til å styre oss selv, kontra utenfrastyring?

Når de europeiske nasjoner, en etter en, har greidd å ødelegge sin egen økonomi, fordi de alle som en mangler innsikten i realøkonomi, og har basert sine nasjoner på fiksjonsøkonomien, som jo bare er økonomisk i fantasiens verden, ikke i den reale, ja, så kommer tanken om et Stor-Europa, hvor politikerne kan krangle seg blå i ansiktene, presis som i hjemlandene, og uten at et fnugg av virkelighetssans dukker opp.

Hvor skulle den i såfall komme fra? I den fiktivøkonomiske sfæren, hvor alle blir mer og mer gale av sine regnestykker, er det greit å ha de klare unionsregler å beskytte seg bakom, regler som bestemmer hva som skal være virkelighet. Det er komikken i vårt århundrede som er i sving, med tragiske følger – som mer og mer umenneskelighet. Slik går det når nasjonene gir seg hen til den økonomiske fantasiens luftslott. Det ender i forferdelse. Pussig nok greier ikke samfunnsvitenskapens folk å gjennomskue selve grunnlaget for tragi-komedien, neida, de analyserer kun følgene av fantasireisen, uten å se eller undersøke den fantasien som har satt det hele i sving. Vel har vi alle inntekter og utgifter i våre regnskaper, men nasjonen som helhet kan ikke analyseres ut fra samme ståsted som individer og grupper. Her er det fantasien kjører alle nasjonale økonomier i grøfta. For nasjonen som helhet gjelder det overordnede synspunkt: Hvor stor produksjon trenger vi for at 4 millioner mennesker skal leve godt? Hvilke ressurser har vi selve – og hvilke må vi eventuelt innføre? Men slike fornuftige rådslagninger finnes ikke. Det bestemmer staten, som er Norges desidert

største utgiftspost, og som nekter å la samfunnsregnskapet komme på bordet.

Det er nemlig ingen sosialøkonom i verden som har laget noe lignende som det B. D. Brochmann har presentert, og ergo må det være galt, for hele verden kan jo ikke være gal. Men sannheten er at vi alle må bli gale når vi ikke skjønner forskjellen mellom de produkter vi skaper i fantasiens verden (stat, organisasjoner, rentevesen) og det som eksisterer i kraft av seg selv.

Barna oppdager etter hvert – at de leker de har gitt liv til, ikke var levende på annet tidspunkt enn da de forvekslet lekene med virkeligheten selv. Vi lar dem gjennomgå sin utviklingsprosess. På det kollektive planet har vi nå lekt i 100 år, ca. at staten er oss selv, helheten, og at penger har egenverdi. Denne leken nærmer seg slutten, når vi gjennom samfunnsregnskapet, blir oppmerksomme på forskjellen mellom lek og virkelighet. Da bedriver vi ikke lenger lek med fantasien vår, men vil gjøre oss kjent med virkeligheten fortere enn svint. Og virkeligheten er i seg selv et eventyr vi ikke trodde var mulig.

Når vi altså kjemper om retten til å styre oss selv, her i Norge, så følger det også med at vi må lære å styre vår økonomisk- sosiale fantasi, slik at vi kan fremstå i verden som det folk som først oppdaget vår kollektive fantasi og erkjente vår samfunnsvirkelighet. Denslags nyoppdagerkunst skulle passe utmerket for oss nordboere. Å begi oss inn i EU-s sludreselskap om kollektiv fantasilek, er ikke noe for oss nordmenn...?

Aase Brenne

Av Rolf Høstmark

Vi har visst – gjennom alle tider, vært svært flinke til å sette grenser og gjerdar for andre og – for oss selv. Nå – det er visst ikke vi «enkle» mennesker som har gjort det, det er nok heller de herskesyke som har på trykket oss «almindelige» sin vilje = det som letter og forenkler deres beherskelse, utnyttelse, bruk av sine omgivelser. «De suggererendes makt er stor». Som de religiøse sa om «gud»; «Hans vilje er stor, og Han gjør som Han vil!» De herskesyke har vært frekke – freidige nok til å sette seg i «Hans» sted!

Slik omtrent ble vel «moral» skapt, en slags «trafikkregel» i

hjelp. Og vi kan bare spekulere om hva den hjelpen er, hvordan den vil virke og – når den kommer. At den kommer må være absolutt sikkert! Gaia kan ikke eksistere stort lenger med en skare dominerende psykopater, herskesyke! Dertil er den alt for Livskraftig!

En moralcodex krever lydighet og kirkens, så vel som statens skoler har vært svært flinke til å banke den inn i oss. Underlig: det blir svært ofte i Handle som jeg pålegger dere, men *handle ikke* som jeg!

Jo da, dobbeltmoral er det nok av, den latinske setningen i minne: «Quod lisset Jovi, non lisset bovi!» Det som er tillatt for Guden, er ikke tillatt for stuten!

Vår moralcodex og derav utledede lover har sitt utspring i de

skikk på dette byggverket – men klarer det ikke. Og enkeltmenneskene som bærer denne enorme byrden på sine skuldre, må fores rikelig med «brød og sirkus», for ikke å merke plagene av byrdene, alt for godt – selvom sirkus også omfatter krig!

Merkverdig! Dette har pågått – rettere: vært systemet helt fra Sinai-vandringen til i dag. Suggestjonens makt er uhyre stor. Vel å merke systemet har gjort en stor vid bue utenom Mesteren Nazareen.

Vi ble også påsugerert begrepet Samvittighet, som angivelig skulle inneholde hele denne bygningen, dette systemet, så å si medfødt, nedarvet. Vi må vel heller gå ut fra at denne samvittigheten inneholder Gaias naturlige biologiske «Lovverk».

Dette motsetningsforholdet, systemet, contra bios, psyke og sosio, plager de fleste mentalt. Svært mange prøver å komme ut av konflikten, men utveiene – veien til; ro, fred, balanse, er få. Stort sett: TV, kultur, sport, narkotika, interessenmotsetninger, statusjag og selvmord. Hva kan det ellers bli til når kjærligheten er erstattet med sex, ofte i sin mest uhyrlige utskielser – inntil torturerer! Husk vårt uhyggelige incestproblem, hvor en nærstående slektning skader en pike (også gutter) og derved kvinnen (mannen) for hele livet – legemlig som sjelelig. Det uhyggelige antall voldtekter kompletterer bilde av et fullstendig forfallent mannssamfunn. Mange steder i verden læres nu hæravdelinger opp til systematisk massevoldtekter, som ledd i etnisk utrensning, og for å destabilisere hele befolkningsområder. «Ødelegg kvinnene og du ødelegger samfunnet!» Det har skjedd i Jugoslavia.

Når Bud og Lover, ikke er i overensstemmelse med menneskets bios, psyke og sosio, er utskuddene en uhyggelig konsekvens – vårt iboende naturlige driftsliv – søker selvvirksomt sitt naturlige utløp. Stenges dette på noen måte, f.eks. ved unaturlige Bud og Lover og Moral, eksploderer det – før eller senere – i ustyrigheter, stadig verre enn i Bibelens Sodoma.

Ansvar

Det påstås at vi skal ha ansvar for våre tanker og for våre handlinger – og at vi kan greie dette = har evne til det! Men – vi er beviselig ikke viljesvesner! Vi er i langt høyere grad drifts- og følelsesvesner og med en medfødt innebygd suggestibilitet.

Vi kan ikke få tatt opp ansvarsforholdet i full bredde, dertil er det for mange herskesyke/psykopater og kanskje blir det særlig vanskelig mot det Epokeskift, hvor Gaia utsettes for spesielle påvirkninger fra andre rumobjekter. Der er altså krefter/energier i virksomhet, som enkeltmennesket ikke rår med (dog kanskje rent sporadisk), dertil har vi ingen forsvars-, motsuggestjon og dertil ingen viten om hva som inntreffer med Gaia og med menneskeheten (somatisk såvel som psykisk) ved Epokeskiftet. Vi får prøve så godt vi kan – å være medmenneskelige, forstående og tilgivende, når autoritetene forlanger ansvar og på den andre siden river ansvaret vekk. Igjen taler den geniale «Mesteren» til oss, i en situasjon, hvor alle andre ville sagt noe helt annet, «Tilgiv dem – de vet ikke hva

de gjør!» Å gå i seg selv og å forstå, er altså nødvendigvis blitt et ord og ingen realitet!

Så tilgiv! Tilgiv! Forstå og Hjelp!

Straff

«Øye for øye, tann for tann», var vel også en Jahve-lovbestemmelse. Og vi har visst beholdt og konserverert svært mye av gammel Jahve-dom, ganske uten å ta hensyn til senere geniale løsninger av individets og samfunnets egenskaper. Bare det at det som for «de gamle» galdt for individet, nu er overtatt av et mektig rettsapparat og et svært straffeapparat.

Autoritetene, de herskesyke/psykopatene, at vi holder oss innenfor lovenes rammer, holder oss på den skilte vei. Straffen for å gå utenfor har hele tiden variert gjennom tidene og etter forseelsens karakter. På det religiøse området, alt like fra trusselen om «evig fortapelse», varme og pine i helvede til bann, tortur og bålrensning. På det verdslige området, like fra å få stukket ut øynene, knust testikkelene, få hugget av en hånd, til henging, halshugging og det mere «humane» livsvarig innesperring i fengsel. Alt basert på påstanden om at mennesket hele tiden – og – i alle situasjoner visste hva de gjorde. Og alt kommer nok av at vi/man, visste alt for lite om menneskenes individuelle og kollektive psyke, drifts- og følelsesliv og suggestibilitet!

Man/vi har heller ikke lyttet til og inkorporert de geniale løsninger av «menneskegaten». La oss nevne som eksempel vår «forståelse» av kvinnen. De tidlige kristne ledere trykket Paulus til sitt bryst. Men – Paulus hadde kjønnskulde og kvinnefrykt og derav følgende kvinneforakt. Dette tok kirken for «god fisk», og utviklet noe av det mest uhyggelige i vår historie. Og – vi sliter med restene av det også i det «verdslige» liv – den dag i dag!! Stopp! Se!! Hør!!! Tenk!!!!

En gang for omtrent tusen år siden, fikk begrepene påbud. Bud, regler, moral, lover og kongebefalinger, så kraftig sol på seg, at de brandt til aske. Av asken spiret den frem og blomstret: «Du kan ikke elske andre uten i samme grad som du elsker deg selv». Og fromhet, lydighet, underkastelse, tempeltro, ble pløyet ned og opp spiret det eneste Bud med det kategoriske imperativ, for første gang og eneste gang: «Du skal elske!»

Mennesket, ble gjennomstrømmet av et Guddommerlig lys. På menneskenes scene oppføres suggestjonens og villfarelsens drama. På Gaias scene, noe helt annet: Homo Sapiens forvandling til skapende Mennesker og Det Guddommerlige Selvvirksomme, Kjærlighetens Fellesskap.

Dette er kanskje Gaias bidrag til den Kosmiske Harmoni. Vi fikk kontakt mellom alle verdensdeler – vi får nok kontakter i Rummet igjen også – endelig, med andre Rumverdensdeler.

Fremtidsutsikter til å glede seg med.

Nøtterø, 1998.07.05.

Moral – Lover – Bud Ansvar – Straff. Årsak og Virkning. Aksjon – Reaksjon.

samfunnet, for handling, opptreden, utfoldelse mennesker i mellom.

Den kirkelige delen av samfunnet la til mere, den hadde fra før av sine bud og sine dogmer. Så her ble våre liv: opptreden, handlingsmåte, utfoldelse regulert til stier og veier, som ingen tenkte over om de var overensstemmende med Livets Lover: psykens, sosioets, eller Gaias. De som ikke kunne holde seg til de oppmerkede stier, de som hadde styrke, egensidighet, vurderingsevne, drev med litt selvtenkning osv, de var «overtredere», lovbrutere, syndige og måtte bringes tilbake til folden, «moralen», «den rette Tro», ved soning og straff, nyinnlæring inntil hjernevask.

At forbedringsanstalter, fengsler eller eksklusjon osv., ikke fører frem, har til dags dato ikke gått opp for hverken herskesyke eller «vanlige folk på gaten». Man samlet jo de umulige under et tak, hvor de riktig kunne dyrke sin umulighet!

Disse veivisere, gjerdebyggere, moral – og rettvoaktere, systembyggere, har spillet og spiller stadig en dominerende rolle. En hard og mektig brems på en fri utfoldelse på vår mulighetsrike Gaia, med sine enkle biologiske, logiske og Gaiaiske Lover og Grenser.

Men vi er suggestible og må bare rolig vente på at suggestibiliteten oppløses eller på at de herskesyke skal gå til grunne av sin sykdom. Vi kan ikke påvirke dem, vi kan ikke helbrede dem, vi kan ikke utrydde dem. Her trenger «vi almindelige»

«bud» – påbud, som denne Jahve ga til den flokken som vandret rundt på Sinai halvøen i 40 år?, den som ble til Israel. Jahve må ha vært en rummann eller kanskje heller en gruppe rumpersoner. Han – de – må ha kommet fra en fjern planet med en langt høyere utviklet kultur, særlig teknisk, enn den flokk de skapte et folk av. Det første folk i verden, som trodde på og tilba en upersonlig Gud; en Åndskraft, skapermakt som ikke kunne billedliggjøres! At Jahve – Jahvene – kom fra Rummet går også frem av at han gav Moses «Sechinaen» – mannmaskinen. Selv i dag kan moderne avansert teknikk ikke frembringe maken, bortsett fra den toveis telekommunikasjonssystemet som den også var utstyrt med.

Deres ti Bud var ment som trafikkregler i dagliglivet. Til det var de også glimrende godt egnet, ingen kunne «holde» dem totalt, – det ga dårlig samvittighet og frustrasjon, slik at folket ble lettere å lede og å beherske, så de kunne opptre samlet. Prestene – Levitene, var moralens voktere og samtidig både politi, påtalemyndighet, dommere og straffere. De kunne nok gi en lovovertræder en synder en lærepenge for livet, et kraftig (elektrisk) støt fra Paktens Ark, («Leydenflaske»). På slikt grunnlag har så vi fått bygget opp et enormt byggverk av lover, regler, påbud, forordninger, straffebestemmelser osv, osv – og bygningen er reist av de herskesyke og påsugerert oss andre.

En sverm av jurister skal holde

Leserinnlegg til Samfunnsliv 6. november 1998:

«Brann» – og statsminister Kjell Magne Bondevik!

En makedonsk klubb i Hisingen, Göteborg, ble ved midnatt natt til fredag den 30. oktober rammet av Sveriges verste branntredie. I skrivende stund har 63 ungdommer mistet livet og minst 190 ble kjørt til sykehus – noen av dem til norske sykehus. For flere av disse 190 ungdommene er situasjonen fortsatt livstruende.

Kong Harald har sendt kondolanse til kong Carl Gustav – og statsminister Kjell Magne Bondevik har sendt kondolanse til statsminister Göran Persson.

Så langt er alt i sin skjønneste orden.

Og nå sier Bondevik at denne tragedien kunne like gjerne ha skjedd i Norge. Han engasjerer seg ved å ta kontakt med brann- og politimyndighetene for å instruere disse om at nå bør ansvarlige myndigheter/utøvere foreta seg noe, – (hvis media har gjengitt saken korrekt).

Men Bondevik reagerte *ikke* i fjor høst/i vår da undertegnede skrev brever til en 4 – 5 av hans statsråder bl.a. om brannen i Korsvoll skole natt til 31. august 1997. Og jeg gjengir her hva jeg skrev til bl.a. en av dem, *statsråd Aud Inger Aure* den 16. januar 1998 som en av flere statsråder, sitat begynner,

«B 48)

Natt til søndag 31. august 1997 brant taket på Korsvoll skole i Oslo. Skolen ble totalskadet og elevene måtte overføres til andre skoler.

Representanter for brannvesenet, og andre som regner seg som eksperter på takbranner, var straks ute med kommentarer til brannen i massemedia.

Således fremstod adm. direktør Jan Erik Thoresen i Norsk Brannvernforening i et intervju i NRK-Dagsrevyen om kvelden mandag den 1. september. Han hevdet bl.a. at den hurtige brannspredningen skyldtes det ventilerte taket på skolen.

I Aftenpostens morgenutgave søndag den 31. august sa underbrannmester Pål Tønnesen at Korsvoll skole hadde samme type tak som på Høyenhall skole i Oslo, som brant ned til grunnen i april 1997.

Og i Aftenposten mandag den 1. august sa vaktkommandør Bjørn Andersen ved Oslo Brannvesen, at brannen spredte seg via hulrommet mellom takene.

I flere andre aviser var det oppslag om brannen og mange innvidde personer som uttalte seg om forskjellige forhold.

Men ingen nevnte at nettopp denne takbrannen på Korsvoll skole var blitt spådd og varslet i utallige brev gjennom en mannsalder, av ingeniør-arkitekt Eirik Finne, en tidligere forsker ved Norges byggforskningsinstitutt og også ved Norges Byggstandardiseringsråd.

Ingen av dem som uttalte seg til

massemedia i anledning brannen i Korsvoll skole den 31. august 1997, nevnte med ett eneste ord de utallige advarsler og spådommer om denne brannen som Eirik Finne hadde fremsatt gjennom så mange år. Til tross for at svært mange av dem måtte ha fått kjennskap til dem. Blant de 12 nedenfor anførte dokumenter er det 7 med slike spådommer og advarsler fremsatt av Eirik Finne i tidsrommet 9. oktober 1974 – 8. januar 1976, 6 av dem er rekommenderte brev:

1) Brev av 9.10.1974 fra Eirik Finne til lærer Olav Knudsen, Korsvoll skole. Tilsammen 4 sider.

2) Brev av 31.10.1974 fra Eirik Finne til skolestyrer Tove Pihl, Korsvoll skole. Tilsammen 8 sider.

3) Sirkulære nr 201 av 5.9.1966 fra Oslo Brannvesen. Sirkulæret er vedlegg til brevet av 31.10.1974 til skolestyrer Tove Pihl. 1 side.

4) Rek.brev av 5.11.1974 fra Eirik Finne til Stortinget, v/Guttorm Hansen. Tilsammen 6 sider.

5) Brev av 3.12.1974 fra ESVA A/S til Oslo kommune, Byggedirektøren. 1 side.

6) Brev av 17.12.1974 fra Byggedirektøren til Skolesjefen. 1 side.

7) Brev av 17.12.1975 til Eirik Finne fra skolesjef Helge Sivertsen. 1 side.

8) Rek.brev av 29.10.1975 til skolestyrer Tove Pihl fra Eirik Finne. Tilsammen 7 sider.

9) Rek.brev av 27.11.1975 til skolesjef Helge Sivertsen fra Eirik Finne. Tilsammen 15 sider.

10) Rek.brev av 12.12.1975 til Eirik Finne fra skolestyrer Tove Pihl, Korsvoll skole. 1 side.

11) Rek. brev av 12.12.1975 til skolestyrer Tove Pihl, Korsvoll skole, fra Eirik Finne. Tilsammen 6 sider.

12) Rek.brev av 8.1.1976 til Det Norske Arbeiderparti v/partiformann Reidulf Steen fra Eirik Finne. Tilsammen 6 sider.

B 49)

Tilføyelse til punkt B48) ovenfor, om de advarsler og spådommer om en uunngåelig takbrann som en gang måtte komme til å ramme Korsvoll skole i Oslo.

Nedenfor gjengis sitater fra de 4 første av de 12 dokumenter som er anført under B 48):

1) Brev av 9.10.1974 fra Eirik Finne til lærer Olav Knudsen, Korsvoll skole. Tilsammen 4 sider.

Sitater fra side 3: «For det er en ting som kan forutsies med temmelig stor sikkerhet: At Korsvoll skole en dag i fremtiden vil komme til å lide samme skjebne som rammet Tveita barneskole i Oslo tidlig om morgenen den 11. oktober 1968, da taket brant»...

«de skal komme ihug hva som skjedde i Saint Laurent du Pont i Frankrike, den 1. november 1970, da 300 ungdommer brant ihjel under aktiv utfoldelse i dans i et en-etasje lokale. Så fort kan det gå. Og taket på Tveita brant enda forttere av.»...

2) Brev av 31.10.1974 fra Eirik Finne til skolestyrer Tove Pihl, Korsvoll skole. Tilsammen 8 sider.

Sitater fra side 3: «Jeg vil gjøre dette ved – som et enkelt og tilfeldig lite eksempel – å orientere tilhørerne, foreldre til barna på Korsvoll skole, om den uhyggelige brannfaren som truer nettopp Korsvoll skole, denne skolen som vi befinner oss i under gjennomføringen av den undersøkelsen, som lærer Olav Knudsen ved Korsvoll skole har etterlyst»...

«Den uhyggelige brannfaren som truer Korsvoll skole, var jeg oppmerksom på lenge før mitt første barn begynte på Deres skole, fru skolestyrer Tove Pihl. Jeg ble klar over faren allerede da jeg besøktet taket under byggeperioden. Og jeg gjorde dengang de rette vedkommende, ansvarlige instanser oppmerksomme på forholdet. Men disse ville ikke foreta seg noenting.»

Sitat fra side 4: «Da taket brant av på Tveita barneskole i Oslo, den 11. oktober 1968, var dette for meg ingen overraskelse, fru Tove Pihl. Det var bare en begivenhet som jeg hadde forutsett lenge. Og en bekreftelse av den hypotese som jeg har fremsatt og forfektet, helt siden jeg den 5. juni 1959 fikk i oppdrag å etterforske de bygningsfysiske årsakene til de to brannene i taket på Høyers Hotell, Skien.»

Sitat fra side 5: «Det er således hevet over enhver tvil at Korsvoll skole en gang i fremtiden kommer til å lide den samme uhyggelige skjebne som rammet Tveita barneskole den 11. oktober 1968.»

Sitater fra side 6: «Da jeg høsten 1967 for første gang skulle sende mitt barn til Korsvoll skole, hadde jeg store betenkeligheter med å gjøre dette, fru skolestyrer Tove Pihl. I alle de etterfølgende årene, mens jeg har hatt to barn gående på Korsvoll skole, har jeg gått rundt i en stadig angst for den uhyggelige skjebne som kunne ramme dem på denne skolen. Det er fordi jeg vet hvor uhyre stor faren for brann i taket på Korsvoll skole er.»

«Mener De at prestisjen til korrupte «vitenskapsmenn», korrupte embedsmenn og korrupte politikere er så verdifull at det er verdt å risikere – eller å ofre – 450 uskyldige barns liv for å redde den?»

Sitat fra side 7: «Og De kan tilkjennegi Deres mening ved å ta initiativet til at taket på Korsvoll skole enten blir bygget helt om, eller blir gjenstand for de nødvendige og tilstrekkelige branntekniske forbedringer.

I så fall skal jeg med glede stille min ekspertise på området gratis til forføyning for Korsvoll skole.»

3) Sirkulære nr 201 av 5.9.1966 fra Oslo Brannvesen:

Sitat av overskrift: «Branntekniske problemer i forbindelse med luftede tretak over ellers branntrygge bygninger.»

Sitat av innledning: «Brannvesenet har i den senere tid

vært tilkalt for å slokke en rekke branner i luftede tretak. I løpet av det siste året har 2 – 3 slike branner ført til meget store skader.»

4) Rek.brev av 5.11.1974 fra Eirik Finne til Stortinget, v/Guttorm Hansen. Tilsammen 6 sider.

Sitater fra side 4: «For det første er Korsvoll skole ett av de potensielle ofrene for de mest skjebnesvangre konsekvenser av de katastrofale tilstander som undersøkelsen vil avsløre. Fordi det er hevet over tvil at denne skolen en dag vil lide den samme skjebne som rammet Tveita barneskole i Oslo den 11. oktober 1968, da taket brant av. Og fordi 450 barn således daglig går i dødsfare på denne skolen.»

«For det andre har Korsvoll skole en skolestyrer, fru Tove Pihl, som selv har sittet på Stortinget, sågar som representant for det nåværende regjeringspartiet.»

«For det tredje har jeg selv et barn som går på Korsvoll skole. Jeg har også et annet barn som tidligere har gått på denne skolen. Og jeg har et tredje barn som om 2 år skal begynne på Korsvoll skole. Jeg vet derfor hvilken nervepåkjenning det er å vite at ens barn daglig går rundt i dødsfare på skolen. Men jeg vet ikke om jeg forsatt i 6 nye år vil komme til å holde ut denne påkjenningen når mitt tredje barn om 2 år skal begynne på skolen.»

«Som De vil se, herr President, har jeg i mitt brev til skolestyrer Tove Pihl tilkjennegitt at jeg vil benytte meg av denne legitime rett, og holde mitt barn tilbake fra skolen, dersom taket på Korsvoll skole – når den tid kommer – ikke er blitt forbedret i brannteknisk henseende, således at den uhyggelige faren for takbrann enten er helt eliminert, eller er sterkt redusert.»

«Denne selvtanken mener jeg at jeg både juridisk og moralsk er desto mer berettiget til å foreta, for så vidt som det i dette tilfelle ikke dreier seg om noen lovovertrødelse i utrensmål, men tvert i mot er en lovovertrødelse som jeg kommer til å foreta i den hensikt å redde mitt barns liv.»

«Som De vet har jeg såvel etter straffelovens §47 som etter andre bestemmelser i loven immunitet for å foreta lovovertrødelse i en slik hensikt.»

«Derfor meddeler jeg hermed Stortinget at jeg også kommer til å forsvare denne rett til å redde mitt barns liv med våpen i hånd, om dette

skulle bli nødvendig. Dvs. dersom myndighetene skulle forsøke å bringe mitt barn til Korsvoll skole med tvang, etterat jeg har fattet min beslutning om å holde barnet tilbake fra skolen.»

«Men jeg håper selvsagt at dette ikke skal bli nødvendig. Og Stortinget kan forhindre det ved å gi de rette vedkommende instruks om å foreta de nødvendige utbedringer av taket på Korsvoll skole. Og av takene på alle andre skoler som er i farsonen.» sitat slutt.

Bondevik scorer, tror han, flere politiske poenger på å stå fram nå, og ikke på hva en viss herr Thore Lie måtte finne på å skrive om bl.a. Korsvoll skole. Så da så!

Politisk skulle jo Eirik Finne bli satt ut av spill av de politiske myndigheter ved å få ham erklært sinnssyk og tvangsinnlagt i psykiatrisk anstalt, eller i galehus som det heter på godt norsk.

Det første fremstøt fant sted i 1974, og det tok sitt utgangspunkt i et brev datert 23. september 1974, til Stortinget v/stortingspresident Guttorm Hansen fra Eirik Finne. Brevet omfattet 17 sider. Det hadde 13 vedlegg, og kopier var sendt til alle de 8 partiene som var representert i Stortinget, ved deres gruppeledere.

Stortinget, v/Guttorm Hansen, avfeide Eirik Finnes brev med et groteskt, korrupt og kriminelt brev datert 10. oktober 1974.

Det andre fremstøt fant sted i 1979, og det ble innledet med et brev av 5. desember 1978 fra Stortingets Presidentskap til justisdepartementet, undertegnet av Stortingets president Guttorm Hansen.

Den videre prosedyren i dette fremstøtet for å få knesatt Stortingets og Guttorm Hansens vilje til å få Eirik Finne erklært sinnssyk og tvangsinnlagt i galehus, har jeg ved tidligere anledninger skrevet om, bl.a. i Samfunnsliv.

Bondevik! – det er mange skoler av typen gamle Korsvoll skole som fortsatt er i bruk. Må det en brann til med tap av skoleelever/ lærere før du reagerer på hjemmebane! – og hvorfor reagerte du ikke i fjor høst (97)/ i vår (98)?

Oslo, 6. november 1998

Thore Lie

Rimelig?

«Den lille forskjellen»

Lønnsforskjell rimer på kjønnsforskjell.

Er det derfor flinke kvinner skal ha mindre lønn for det de gjør like bra?

Svein Otto Hauffen

Landet bak tåken

Med tankenes luftkspres for jeg av gårde og steg ned langt borte i framtidståken.

Tåken lå bak og landet strålte i lys og fargers prakt. Merkelig nok syntes alt å være som i Norge i dag. Der var fjell og fjord, skog og mark, hus og hytte, himmel og hav, sommer og vinter, storm og stille som nå. Men folket så gladere og freidigere og modigere ut. Der hørtes ingen jammer om dårlige tider og trykkende skatter og høy diskonto og lav valuta. De hadde visst ikke så mange problemer. Jeg spurte og grov og fikk svar:

For lenge siden, sa de, hadde vi engang statskirke og statsskole, statsbaner og statsruter, statslover og statsskatter og statsmyndigheter, og nøden var stor i landet. Ingen som ikke lot seg stemple med statens stempel på panne, bryst, navle, armer, ben og hale fikk lov

til å arbeide for sitt livs opphold. Resten gikk arbeidsløse og hevet bidrag – og de siste hadde det bedre enn de første. Nøden var stor og mørket lå tungt over landet.

Så var det en nokså alminnelig mann som oppfant en lampe hvormed en kunne belyse forholdene. Det viste seg da at når den ble tent, så tegnet det seg alltid en mørk og fæl skygge, og hvor denne skygge lå der kunne intet liv spire og vokse.

Denne skygge kom fra staten.

En strevet meget for å få skyggen vekk, og sparte seg ingen møyne og intet offer for å fjerne den. Arbeidet ble organisert på det beste, en laget «krisehjelp» og «ungdomshjelp» og enhver ofret sine spareskillinger. Vitenskapsmennene skev tykke verker om emnet, men skyggen bredte seg bare mer og mer, for en

ville ikke ta bort staten. Men endelig fant en da på at staten måtte vekk, og etter som denne etterhånden ble likvidert, svant dødens skygge mer og mer, og livet grodde og vokste som aldri før.

«Jamen, jamen», sa jeg, «kan dette være mulig? Kan landet eksistere uten statssystem? Kan disse mennesker leve og arbeide uten statskirke og statsskoler, statsbidrag, statsorganisasjoner, statslover, skatter og tvang?»

Du kan selv se, sa de.

Og jeg så også og forundret meg såre.

Det var billig å leve. Det kostet ikke stort noen ting, så det ut til. Samfunnslivet lignet på arbeidet i en maurtue. Alt gikk latterlig selvfølgelig for seg. Maurene har forresten visstnok heller ikke statskirke, statsbidrag og skatt?

Men fellesforetagende?

Jo, alt var i orden, både veier og ruter, post, telegraf, telefon og radio.

Men hvorledes går dette uten skatter? spurte jeg.

Vi baserer felleshusholdningen på realinntekter, fortalte de, og våre fellesforetagender blir bestridd av vårt materielle overskudd. Vi har nemlig en regnskapssentral, hvor et par mann med gode registrermaskiner til enhver tid utarbeider en oversikt over landets samlede produksjon og dets samlede forbruk, og dermed får vi også oversikt over det materielle overskudd, som vi kan disponere over. Dette samfunnsregnskap danner grunnlaget for hva vi til enhver tid kan tillate oss av felles goder. Når det er dårlig fiske og dårlig høst og høye priser, så kaller vi det dårlige tider, og går i gang med færre fellesforetagender enn

når det er rikt fiske og rik høst, og derfor lavere priser. Det erkjenner vi å være gode tider og innretter oss deretter. Vi danner ikke organisasjoner for å bremse på produksjonen av livsgodene for å holde priser og lønninger oppe. Tvert imot.

Vi har heller ikke behov for religioner og kirke. Vi stoler nemlig fullt og fast på Kristus og Gud, som er veien og livet. Vi vandrer i sannheten, og den befri oss for problemer og problemdyrkelse.

Meg brente mange tusen spørsmål på tungen, men problemtåken innhyllet meg atter, og landet svant for mine undrende blikk.

H. Ibsen

Samfunnsliv 1932

Beelsebubs fanger

Vi fanges alle ubevisst inn av vanetanker i våre sinn – lik fluer i vev – av hjernespinne

Edderkoppen som lurder der hjernespinne – når vi uaktsomme er.

Beelsebub kalles «fluens herre» og sjele-fanger er han – dessverre.

Ser vi tilbake på det som var, innfanges vi lett av «Løgnens far».

Han spinner oss inn i fortidens skin, som mentale fanger av hjernespinne.

Da forkalkes og stivner vi rett og slett til mentale saltstøtter, med brøkdels-vett.

«Legge hånd på plogen, men se seg tilbake» da er man fremdeles blant for de svake.

Mesterens mål: Bli ny og fri fra dårskap og ubevisst slaveri.

Hvem kan oss forløse og befri fra fangenskap i våre sinn?

Når vi aktivt våkner og vil bli herre over utstyrt – fantasi

fornye oss og bli fullbevisst – forløses vi av Herren Krist?

Svein Otto Hauffen

Til trollspeilets venner

Hvor blir det av Trollspeilet? spør en meg stadig om, og jeg svarer at det ligger på is fra isfronten for tiden. Jeg kunne like gjerne svare at «Demokratiet» har tatt det. «Demokratiet» i gåseøyne altså, men da ikke alle skjønner gåseøyenes merkelige oppgave i språket, vil jeg si: *Demokratiet* har tatt det – *demokratatur* ville også være en bedre betegnelse for samfunnsformen i dagens Norge, enn det skjønne, men misbrukte ord demokrati.

Det er sørgelig, men sant, det norske samfunn gikk ut av krigen, farlig smittet av diktaturbasillen. Det var ikke de uttrukne negler og brukne armer og ben på *individet* som var den største skade som rammet det norske folk. Det er leget i neste generasjon. Men det var – at den ånd som skapte konsentrasjonsleirene i Tyskland og som knekte det tyske *individs* frihet fikk lurt seg inn i norsk åndsliv og tok bolig der, det var *skade*.

All terror begynner i åndslivet, for *senere* å manifestere seg i det fysiske og det materielle. Åndslivet har også sine lemmer. En viktig arm av vårt åndsliv heter «Det private initiativ». *den armen blir i dag brukket og neglene omhyggelig trukket ut*, ikke av våre fiender, men av «gode nordmenn» som uten å vite det har gått i lære hos diktatorene.

Byråkratiet brer seg, funksjonærveldet blomstrer. Individualismen drepes langsomt i

åndelige konsentrasjonsleire, og hoder som raker over massen kappes av, for at massen skal bli mest mulig homogen, og for at *parolene* skal kunne rulle lett hen over dem.

Kritikk ønskes i et demokrati. Kritikk frabes i Norge i dag. En av Trollspeilets oppgaver var å være kritiker i en vanskelig tid, og etter evne være med å påvise at også åndslivet styres etter lover som er like eksakt som tyngdeloven – og like usynlig, om enn ikke like erkjent. Det er psykologisk forklarlig at den norske presse i sin ville orgiedans på massens febersyke stemningsbølger ikke likte Trollspeilet som var en *bitter kur* for den syke Ola Nordmann. Kort sagt – pressen overfalt oss med sine feberfantasier og nektet å ta våre annonser. Av samme «demokratiske» grunner mistet jeg mitt atelier i sentrum av Oslo, fordi eieren ikke delte mitt livssyn. På tross av dette, økte Trollspeilet sitt opplag, selv etter at politianmeldelser på bladet tok til å strømme inn til kriminalpolitiet. Riksadvokat Arntzen var blant anmelderne, men fikk som de andre det svaret fra kriminalsjef Kaltenborn at han ikke kunne finne grunnlag for tiltale mot Trollspeilet. Heller ikke poststyrets «demokratiske» aksjon lyktes, da de nektet å sende bladet gjennom posten til våre abonnenter – uten å meddele oss om det. De måtte igjen

sende bladet ut etter å ha orientert seg hos kriminalsjefen. Det neste var at Narvesens styre besluttet å stoppe kiosk- og gatesalget av Trollspeilet. Vi ble fratrukket høvet til å kunne konkurrere med Mystikk og Romanjournalen, og vårt åndsliv er igjen i de beste hender! Men ennå kom Trollspeilet ut, helt til det siste trykkeriet vi hadde i Horten ble truet til ikke å trykke dtete fæle «naziblad».

Men Rocambole er ennå ikke død!

Kanskje blir Ola Nordmann igjen frisk nok til å ville se seg selv i speilet, selv om han i dag har mest lyst til å knuse det, fordi det ødelegger hans illusjoner om en sunnhet og skjønnhet som han ikke eier, annet enn i sine drømmer. Men et speil er nyttig for den som vil se seg selv.

Trollspeilet hadde en trang fødsel som rimelig kan være. Å gå inn for slike idealer som: elsk dine fiender og lignende i 1945 når så mye skulle hevnes – kunne ikke bli populært hos massen og dermed pressen, derimot ble det like naturlig populært hos dem som fryktet massens hevn. Trollspeilet ble en bølgebryter, og for å være med å stille havet av følelser som var i kok, så sa vi til den ene siden – til NS-folkene at det var deres egen lære om øye for øye og tann for tann, og den sterkeste rett som nå kom over dem, og til den andre siden – til jøssingene sa vi:

svindlast med i ei tid med tru på det materielle.

Dette kom fram i TV NRK! no 24.9.98 i dokumentaren om kvifor Gardermoen vart vald til hovudflyplass. Og ikkje alle opplysningar fekk kome fram.

Og same kvelden om minerydding i Mosambik, i programmet: «Etterfølgeren: Forfulgt av skygger», kom det fram korleis dei som vil hjelpe vert møte med mistru. Ikkje utan grunn, når dei veit djvelskapet med minene

kjem frå den same kanten, frå dei kvite, og då vert det oppfatta som å slå med den eine handa og stryke med den andre. Hykleri.

Difor er det livsviktig å kome bort frå det maktsystem som gjer nokre til vinnarar, og dei fleste til taparar. Alle vert taparar. Og tenk på den vonde ande som fylgjer med uretten si makt. Lygn, hat og krig!

25.9.98

Sigurd Lyngstad

Hvis dere tar i bruk de samme midler mot nazistene som de brukte mot dere, hvem er da best, og hvordan kan dere da omskolere dem?

Trollspeilet tok ikke parti for noen front. Det kjempet for alle mennesker mot den mørkets ånd, den uvitenhet som bor i alle mennesker i mer eller mindre grad og som gjør at de dømmer hverandre, frykter og hater hverandre, isteden for å elske hverandre.

Noen av de få menneskene her i landet som tenker – sluttet også opp om Trollspeilet, og determinister og psykologer som gikk parallelt med sin innsikt og sitt ansvar inn for de samme idealer som Trollspeilet forfektet. Men det kostet å gå mot strømmen. De som gjorde det ble lyst i bann av masse og presse, og fikk sine striper på. Vær stolt av de striper som strømmen og motgangen gir deg! Det er alltid slitsomt å gå mot strømmen, men klarer du det, belønnes du med kjennskap til strømmens art, og til slutt vil ditt strev bringe deg til kilden. Det er ulike mer lærerikt enn å drive nedover til massens plan – havet, hvor allting drukner og alle dråper er like. *Ingen kommer drivende til erkjennelsen!*

Hilsen Einarson

Samfunnsliv

Redaksjon og ekspedisjon
6150 ØRSTA

Abonnement i hele Norden
Kr. 450,- pr år
kr. 225,- pr halvår

Annonsepris kr. 4,- pr mm
1. side kr. 4,50 pr mm

Abonnement kan tegnes
ved poststedene eller
direkte i ekspedisjonen

Sats og trykk:
Møre-Nytt, Ørsta